

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

Groote drukte in de Amsterdamsche Houthaven

Er liggen op het oogenblik meer dan tien booten tegelijk te lossen in onze houthaven, waar het diensgevolge een en al bedrijvigheid is. Zou dit de opleving beteekenen van den houthandel, die in den laatsten tijd maar slapjes was?

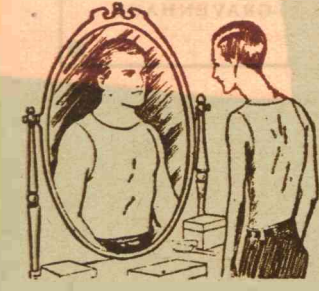
HAUST BESCHUIT

BAD met GEYSER f 120.—
Firma H. TER SCHIPHORST Hzn.
 Nieuwe Heerengracht 213 bij de P. H. Kade - A'dam.
VAMPYR Stofzuiger (Ook in Huurkoop)

Hoe wordt men flink en aantrekkelijk.

Een nieuwe ontdekking, welke krachtige, robuuste mannen en mooie, gezonde vrouwen vormt.

Speciaal voor magere personen.

Uw spiegel toont, beter dan woorden, de gunstige verandering, verkregen bij een gewichtstoename van 10 à 12 pond.

opgenomen wordt en vermeerderd daardoor het aantal bloed- lichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen. Sargol is een schoonheidsmiddel, omdat door het gebruik de lichaamsvormen gevuld en de zenuwen gesterkt worden. Mannen verhogen de energie, die van hunne zenuwen geveerd wordt en komen in gewicht aan.

Een „Sargolkuur“, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost f 9.—
SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

PHOTO-ARTISTIQUE v.d. Helstplein 6 - A'dam

Laat U eens 3 prachtfoto's maken voor f 1.25. Vergrooting 35 x 45 naar ieder portret 5 gulden franco huis. Kunstvol geschilderde photo's uiterst billijk. Ontwikkelen en afdrukken voor Amateurs.

Het Kinderwagenhuis Latmastraat 49 hoek 2de v.d. Helststraat.

Kinderwagens. Kinderstoelen. Vouw- wagens. Poppenwagens. Electr. Orna- menten beneden iedere concurrentie. Vliegende Hollanders . . . f 5.85 Poppenwagens f 5.90 enz

- Adverteeren - doet verkopen

St. Nicolaas is in aantocht!

Wilt Gij Uw huisgenooten verrassen met het beste wat er is?
 Wilt Gij voldoening hebben van Uw geschenk?
 Wilt Gij den uitroep hooren:
 „Zoo iets moois had ik niet verwacht!“
 Vraagt dan nu reeds catalogus van

PIANO'S, ORGELS, ELECTR. OF AUTO-PIANO'S.

Het betekent voor U een belangrijke bespa- ring op Uwe uitgaven.
 U hebt de keus uit elk gewenscht merk.
 Wij leveren U franco huis met volle garantie.
 Vraagt Catalogus No. 65, attestalbum en in- lichteningen over ons **huurkoopstelsel** bij de Piano-afdeling.

N.V. Hees & Co. DELFT

Als Sint Nicolaas Geschenk

is een kistje „4711“ steeds een blijde verrassing. Echtheid en kwaliteit wordt gewaarborgd door het onderstaand Blauw-Goud Contrôle-Etiket.

Groote achtkante flesch f 4.—, kistje à 3 stuks f 11.60
 Heele origin. kropflesch f 2.75, kistje à 3 stuks f 8.—
 Halve origin. kropflesch f 1.50, kistje à 3 stuks f 4.50

4711 Eau de Cologne

Eau de Cologne-Zeep Eau de Cologne-Shampoo

DE MINISTER VRAAGT
100 KOMMIEZEN
 Salaris f 1300 — f 2400. Leeftijd 22-26 jaar. Ongehuwd. Wie de grootste kans van slagen wil hebben, wende zich UITSLUITEND tot:
INSTITUUT „CALAND“, Postbus 597, Rotterdam.
 Zendt ons deze advertentie en U ontvangt gratis ons boekje:
„HOE WORD IK KOMMIES?“

N. V.
Ned. Electr. Meubelfabriek
 Kolksteeg 7 bij de Nieuwendijk
 (tegenover Oude Brugsteeg)
Amsterdam

▼

levert rechtstreeks aan Particulieren.

Betalingen naar gelieve der Koopers

RADIO-TECHNISCH BUREAU
ELECTRON
 Bilderdijkstraat 56 - Telefoon 21704
 verkoopt eigen uitgeprobeerde toestellen vanaf f 118.— geheel compleet.
BEZIE DE ETALAGE!
 Voor lezers van dit blad 5 pCt. korting.
 Accu laden 40 cent * = Prima onderdeelen

FOTOHANDEL
GERAED R. DE GOEDE
 114 Adm. de Ruyterweg
 b/d Krommert

Speciale inrichting voor het ontwikkelen en afdrukken. Vergrooten

Reclame Aanbieding f 110.— Amerik. Orgel
 Dubbel spels. 10 registers
 Langdurige garantie. Condities
J. SAKES, Orgelhandel
 Kanaalstraat 90 - Amsterdam

Ziekte en Pijn

ontstaan door gevatte Koude,
 bestrijdt men spoedig en goed
 met **Mijnhard's**
Sanapirin-tabletten
 Glazen Buisje 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

VOORSCHOTTEN
 aan Ambtenaren en Beambten. Geen rente, noch kosten vooruit.
Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET- EN SPAARBANK
 te Amsterdam,
 Keizersgracht 302-304

N.V. MEUBELTRANSPORT
VAN HULST
 ALEXANDERPLEIN 1
 TEL. 13052. DEN HAAG
 VERHUIZINGEN OVER LAND EN ZEE
 BEHANGEN
 ~ STOFFEERDERIJ
 GARDE • MEUBLES

SPIEGELS
 Direct van fabriek op f 1.— per week.
 Brieven onder Motto „Spiegels“ bureau van dit blad
 Keizersgracht 234 - Amsterdam.

Model „COMFORT“ f 60.—

Hoog 80 cm.
 Breed 80 cm.
 Diep 70 cm.

N.V. Handel Maatsch. „COMFORT“
 Mauritsweg 38, Rotterdam - Telefoon 9767
 Showroom: Juliana van Stolberglaan 13, Den Haag - Tel. 72784

SINT NICOLAAS-AANBIEDING.

Nevenstaanden fauteuil leveren wij U, franco huis, onder volle garantie, bekleed in fraaie damast, zwart met goud, groen of rose, tegen betaling van **f 5.— per maand.** Alle modellen in beklee- ding naar keuze, in alle prijzen voorradig.

HAEMOFERRIN

(STAALHAEMATOGEEEN)

Een door NEDERLANDSCHE ARTSEN beproefd en aanbevolen
Bloedvormend Versterkingsmiddel
 Aangenaam van smaak
 f 2.60 per heele flesch - f 1.60 per halve flesch.
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek, DEN HAAG

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE
 Amsterdam

WEST-INDISCHE CHOCOLADE
 (om te eten)

WEST-INDISCHE CACAO POED

Al onze abonné's zijn GRATIS
 verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600,
 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die
 voortvloeien uit een ongeval met enig vervoermiddel,
 doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK,
 vermeld in onze voor alle abonné's bindende polis-
 voorwaarden, die op aanvraag gratis worden
 toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:
 Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½
 bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buiten-
 land: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR
 ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werkkracht”,
 instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39.
 Den Haag, of tot de administratie
 van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

DE STILLE WACHTERS

OORSPRONKELIJKE ROMAN DOOR H. N. v. d. VAT

Slechts op twee plaatsen gedurende de eerste honderd mijlen,” antwoordde Carew. „De heenreis is, mits men van de laatste bron voldoende water meeneemt, niet zoo moeilijk, dat heb ik ondervonden. Want het gebergte, ruim tachtig mijlen verwijderd, kon ik met mijn voorraad gemakkelijk bereiken. Als men hier echter geen water aantreft, is men verloren, zooals met mij bijna het geval was. Daar de grond steeds rotsachtiger werd, kon en durfde ik niet verder. De kans om water te vinden werd voortdurend minder. Men moet dan met het beetje water dat men nog over heeft, dienzelfden afstand weer terug; een onmogelijk iets, tenzij men een extra lastdier meeneemt.”

„Juist,” knikte de professor. „Dat hebben de volgelingen van koning Thyrsus eveneens ondervonden. Toen ze vluchtten, hoopen zij, eens weer terug te kunnen keeren en teekenden ook de heenreis aan, welke uitsluitend over vlak terrein gaat; tot aan de bergenreeks natuurlijk. Het tweede document is daarom van zoo groot belang, omdat het den terugtocht onder dezelfde omstandigheden mogelijk maakt.” „Dan moeten wij slagen,” zei Archibald Benoit geestdriftig. „Ja, als we het graf vinden,” vulde Carew aan.

„Ik twijfel niet meer aan het bestaan ervan,” zei de professor. „Alles wijst er op, dat het er werkelijk is. De weg, de bergen, de bronnen, alles klopt als een bus. Betreffende de ligging van het graf is echter maar een oppervlakkige aanduiding gegeven. De makers van deze documenten vonden het waarschijnlijk onnoodig. Zij wisten het immers zelf te goed. Maar jelui kunt er zeker van zijn dat het goed verborgen is en het zal je nog wel heel wat hoofdbrekens kosten, om het uit te vinden. Ook moet je oppassen, niet de aandacht van de daar zwerfende stammen te trekken, want dit zou minder aangename gevolgen kunnen hebben. Je moet zooveel mogelijk bereid voedsel meenemen en in de onmiddellijke nabijheid van het graf vooral niet van vuurwapens gebruik maken.

Wat je ook doet, maak in elk geval zoo weinig mogelijk gerucht.

Het kan gebeuren dat je direct slaagt, maar evengoed is het mogelijk, dat jelui een week of langer moeten zoeken. In dit geval zal een geschikte kampeerplaats noodig zijn. Doch daar is tusschen de bergen geen gebrek aan; en zijn hollen en spleten genoeg om langdurig en ongemerkt, geruimen tijd te bivakkeeren.”

Professor Leroux zweeg even en poetste met zijn zakdoek zijn brilleglazen wat op.

„Ik heb meermalen gevaarlijke tochten in donker Afrika gemaakt, en op een dezer reizen heb ik mij zeventien dagen in een grot voor de inboorlingen schuil moeten houden. Gelukkig beschikten wij over voldoende levensmiddelen, doch in geen geval was het een prettige tijd voor ons. En dat alles uit concurrentie-nijd.”

„Concurrentie-nijd?” „Ja, vrienden,” glimlachte de geleerde. „Ik had een vriend bij me, een dokter. En die beging de verregaande onvoorzichtigheid een zieken nikker te genezen, terwijl de man onder behandeling van een inlandischen medicijnman was. De „toovenaar” van den stam beschouwde deze menschlievende daad als een zware persoonlijke belediging hem en zijn toovermiddeltjes aangedaan, en hoe de vent het weet klaarspeelde ik niet, maar het gelukte

hem, den geheelen stam tegen ons op te hitsen. We moesten een toevlucht zoeken in de bergen. De neger die door mijn metgezel genezen was, hielp ons met gevaar voor eigen leven tenslotte weer uit de misère. De beteekenis van het bij ons zoo goed bekende spreekwoord: ondank is 's-werelds loon, scheen nog niet door zijn dikke schedel te zijn heengedrongen. Misschien had hij ons dan wel laten zitten.

BELLENBLAZEN.

Maar ik dwaal af. Waar denk je den tocht weer te beginnen?”

„Waar ik de eerste maal ook begonnen ben,” antwoordde Carew. „Zooals ik reeds zei, vertrekken wij morgen. Over drie maanden hopen wij dan weer terug te zijn, wellicht eerder.”

De professor knikte. „Zooiets had ik mij ook gedacht. Maar, de financiën? Na hetgeen je vader overkomen is, vrees ik, dat de uitgaven te groot voor je zullen worden.”

Carew maakte een ontkennend gebaar. „Dat zal nog wel gaan.”

„Laat ik jelui in ieder geval een tienduizend francs mogen aanbieden,” hield de professor aan. „Het betreft toch ons alle drie, en het is niet meer dan billijk, dat ik ook mijn deel van de onkosten draag.”

„Zooals u wilt, professor.” Carew stond op en Archibald Benoit volgde zijn voorbeeld. „Wij moeten nu afscheid van u nemen, daar wij de noodige inkoop voor onze reis moeten gaan doen.” Professor Leroux schudde beiden hartelijk de hand. „Welken trein nemen jelui morgen?”

„Half acht,” antwoordde Carew. „Goed, dan kom ik je om half zeven met de auto halen en breng jelui naar het station. En uw adres, mijnheer Benoit?”

„Grand-Hotel, professor,” antwoordde deze opschrikkend.

„Mooi, dat is bij jou in de buurt, Henry en het gaat in één moeite door.” Hij schudde hen nogmaals de hand. „Tot morgen dus, en ik breng mijn vrouw mee, zij zou het mij nooit kunnen vergeven, als ze niet bij het afscheid tegenwoordig kon zijn. Au revoir!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Even voor half acht vertrokken Carew en Benoit met den express naar Marseille, uitgeleide gedaan door Professor Leroux en diens vrouw. Het was een roerend afscheid. De professor veegde

ieder oogenblik zijn bril schoon, en drukte hun telkens opnieuw de hand. „Veel succes vrienden, en goede reis.”

Ook mevrouw Leroux liet zich niet onbetuigd. Met tranen in de oogen kuste zij Carew moederlijk op 't voorhoofd. „Zul je vooral voorzichtig zijn, Henry?”

Carew glimlachte om de bezorgdheid der oude dame, die hem op zoo'n sprekende wijze aan zijn eigen moeder herinnerde. „U zult eens zien hoe netjes alles van stapel loopt,” zei hij geruststellend. „En gevaar is er hoegenaamd niet bij.”

Meer dan een uur reeds zaten Carew en Archibald Benoit zwijgend tegenover elkander in den voortsnellenden trein. Carew berekende zijn kansen, en wierp van tijd tot tijd een blik op de kaart, die hij op z'n knieën uitgespreid hield. Benoit schoof echter onrustig heen en weer, nu en dan onderzoekend naar zijn metgezel kijkend. Blijkbaar had hij iets op het hart en dorst hij dat niet goed uit te spreken. Toen Carew tenslotte de kaart weer opvouwde, keek hij hem zenuwachtig aan. „We gaan over Hausan, nietwaar?”

Carew schudde het hoofd. „Welneen, hoe kom je erbij?” „Maar u kwam toch laatst te Hausan aan?” vroeg Benoit verwonderd.

„Dat wel, maar ik was toen verdwaald.”

Archibald Benoit loosde een zucht van verlichting. „Daar heb ik niet aan gedacht,” antwoordde hij. „Ik was bevreesd, dat u mij eerst thuis zou willen brengen, en

ik zie erg tegen het wederzien op. U had uw woord gegeven aan mijn zuster en... neem mij niet kwalijk mijnheer Carew, maar ik geloof, dat u zelfs in staat bent uw zin met geweld door te drijven.”

„Dat doe ik wel eens,” gaf Carew lachend toe. „Maar in dit geval, na onze expeditie. Als je mij echter een plezier wilt doen, Archy, laat dan dien gezelschapstoon varen. Je hebt veel te veel van bals en schouwburgen gebruik gemaakt. Stel je voor dat we in de woestijn in gevecht geraakt zijn met een horde woeste Bedouinen en je zegt dan: mijnheer Carew, wees zoo goed en geef mij even die doos patronen aan.”

En ik antwoord, terwijl ze mijn paard, onder mij wegschieten: oogenblikkelijk, mijnheer Benoit, maar veroorloof mij even overeind te krabbelen.”

Archibald Benoit schoot in een lach. „Het is toch maar prettig, als je te doen hebt met menschen die niet van overdrijving houden.”

Een oogenblik vergaten beiden hun wagen en lachten hartelijk en door dit kleine, op zich zelf onbetekenende voorval werden deze twee zoo geheel verschillende karakters weer eenigszins nader tot elkaar gebracht.

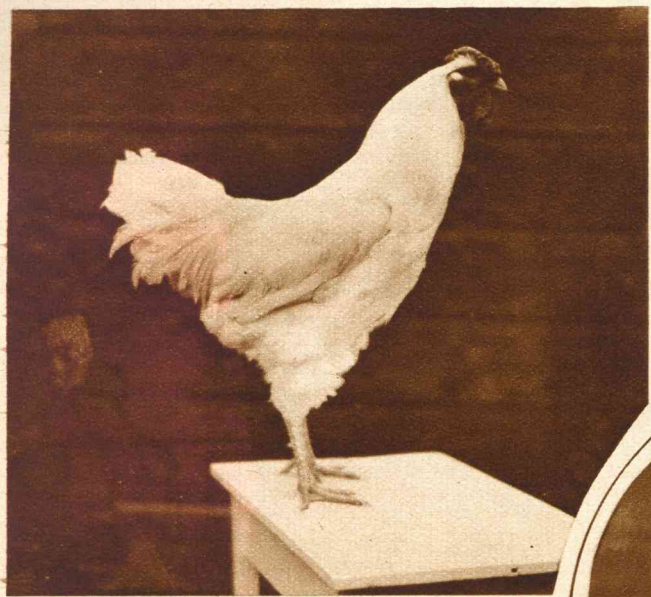
„Ik ben je overigens zeer dankbaar,” zei Benoit na eenige oogenblikken, „dat je mij op het laatste oogenblik de reddende hand hebt toegestoken, want, of het ons al of niet gelukt, de schatten van koning Thyrsus te vinden, de veranderde richting, die jij mijn leven gegeven hebt, is beslissend voor de toekomst. Ik dacht, dat ik in die twee ellendige jaren al mijn moed had verloren, maar nu wil ik hem weer terugbekomen. Ik kan er niet bij, dat ik mij ooit de beledigingen van dien schurk Rouvois heb laten welgevallen, dat ik zoo'n zwakkeling kon zijn.”

„Zoo iets begrijp je gewoonlijk nooit,” antwoordde Carew. „Ik heb zelf ook een paar van die jaren doorgemaakt — het eenige verschil is, dat bij mij

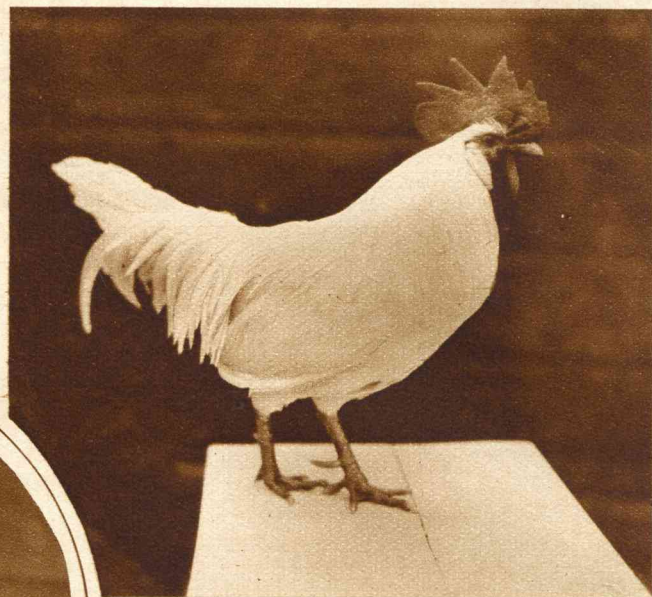
No. 6

Twee Pluimvee- tentoonstellingen

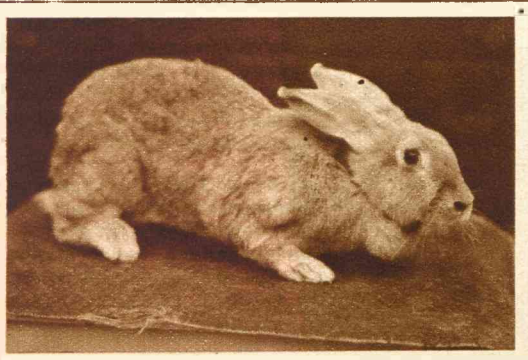
Zaterdag heeft te Huizen de eerste pluimveetentoonstelling plaats gehad. De bewoners hadden zich ingespannen om de tentoonstelling goed te doen slagen, en het beste wat zij hadden, ingezonden. In aanmerking genomen, dat dit de eerste tentoonstelling, is die op dit gebied te Huizen georganiseerd werd, zag alles er goed verzorgd uit.

Wyandotte van den heer L. Scheltes, te Huizen.

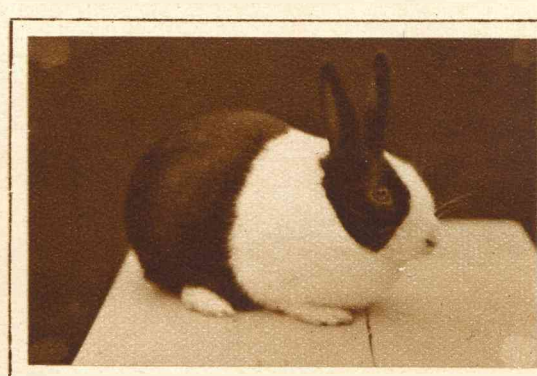
Witte leghorn van den heer P. Hagedoorn te Huizen. 1ste en cereprijs. De moolste haan der tentoonstelling.

Vlaamsche reus, een prachtexemplaar, ter opkuisering ingezonden door den heer H. Kos.

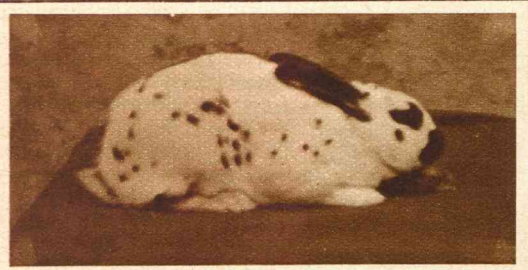

Zus met haar lievelingetje (Huizer kleederdracht).

Lakelfield konijn van den heer K. v. d. Wal te Huizen.

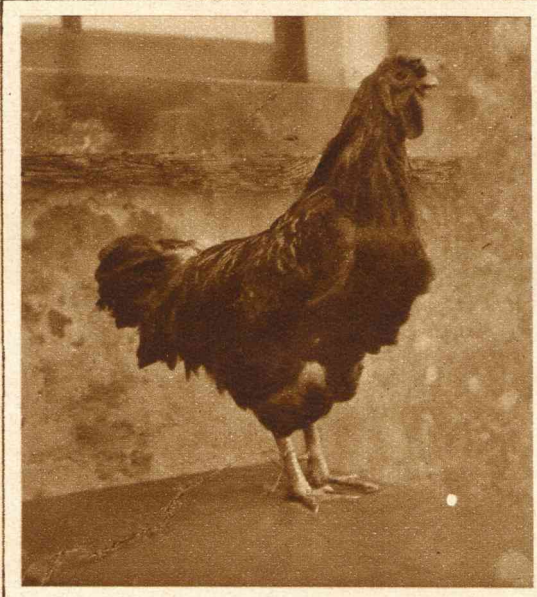
Te Beverwijk werd 19, 20 en 21 Nov. de jaarlijksche Pluimveetentoonstelling gehouden, waarvan wij eveneens eenige der beste tentoongestelde dieren kielden.

Papillon-konijnen van den heer G. v. Eerden, 1ste prijs.

Blauw Weener konijn, van den heer J. de Reus te Velsen, winner van den beker.

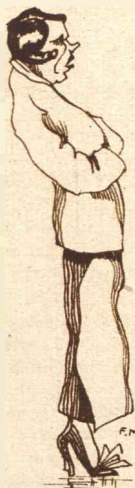

Goud Wyandotte haan van den heer J. Verzeilberg te Velsen, 1ste prijs en beker.

Goud Wyandotte hen van den heer J. Verzeilberg te Velsen, eerste prijs.

TOONEELPRAATJE

Mevrouw Crispijn in Tropenadel.

1000 keer is Tropenadel gespeeld en tot zelfs in België wordt mevr. de Boer van Rijk genoodigd om dezen duizendsten keer te komen vieren. Het is een ware triomftocht dien, zij door het land maakt en niet geheel ten onrechte, want het mag zeker wel iets bijzonders heeten, dat een Hollandsch stuk met een Hollandschen schrijver 1000 maal is opgevoerd, vooral als men bedenkt, dat de thans overleden heer Louis Crispijn gedurende den laatsten tijd drie Nederlandsche stukken schreef, die geannonceerd werden als vertalingen van Engelsche stukken, omdat die er beter ingaan.

Dat daarenboven een actrice voor den duizendsten keer dezelfde rol speelt, mag in Londensche theaters herhaaldelijk gebeuren, voor Holland is het een gebeurtenis, die bewondering afdwingt.

Tropenadel mag in alle opzichten een vlot blijspel zijn, de dikwijls wel wat aangedikte leessigheid zal sterven, zoodra

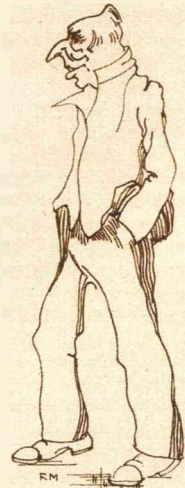
Mevrouw E. de Boer v. Rijk in Tropenadel.

DOOR FRANS MEIJER

mevr. de Boer van Rijk deze rol niet meer zal vervullen. Te vervangen is zij niet, daar we geen enkele andere actrice in dat genre bezitten.

Op haar tournee werd mevr. de Boer overladen met allerlei mogelijke en onmogelijke gelukwensen, in hoofdzaak het aantal toekomstige voorstellingen betreffend. Men wenschte haar toe, dat ze nog 1500 tot 2000 keer deze rol mocht vervullen.

We meenen met zekerheid te mogen zeggen, dat men haar daarmee geen dienst bewees. Mevr. de Boer van Rijk kan méér, dan zij in Tropenadel te zien geeft. Het moet haar soms een kwelling lijken, avond aan avond dezelfde moppen te tappen, dezelfde malle bokkensprongen te maken. Als men haar op hare werkelijke waarde wil schatten, dient men haar te beoordeelen zooals ze is als Kniertje in Op hoop van Zegen en in Eva Bonheur. Daarom hopen we haar spoedig nog eens in een andere, meer waardige rol te zien.

L. Poolman in Tropenadel.

de oorlog de schuld was, bij jou de speeltafel. Gewoonlijk moeten ons dergelijke dingen, willen wij ze werkelijk inzien, min of meer eerst door anderen onder het oog worden gebracht."

Archibald Benoit knikte ernstig. "Volkomen juist. Onder zulke omstandigheden zijn we ons zelf niet meer. Ik ben maar blij, dat mijn revolver dien avond niet geladen was."

"Rouvain is een slimme vos. Hij heeft natuurlijk wel begrepen, dat je vroeg of laat tot wanhoop gebracht zou worden. Maar die slimheid heeft ditmaal niet hem alleen, maar ook jou gered. Waarschijnlijk is dat ontladen van je revolver de eenige dienst geweest, dien hij ooit iemand heeft bewezen."

"En het zal ook wel het eenige goede blijven, dat hij in zijn heele leven doet."

"Weet je, wat ik je nog altijd niet kan vergeven," zei Carew openhartig: "dat je de brieven van je zuster onbeantwoord liet. Ze is werkelijk een engel van goedheid en had van jou grootere waardeering verdiend."

De jongeman keek verbaasd op. "Brieven? Wat voor brieven?"

"Kom, kom, je zal toch zeker niet beweren, dat je de brieven van je zuster vergeten bent? Ze vertelde mij zelf, dat ze je herhaaldelijk uitvoerige brieven heeft geschreven, maar dat ze van jou nooit eenig antwoord ontving."

Benoit's verbazing werd steeds grooter. "Maar werkelijk, Carew," antwoordde hij, "ik weet van geen brieven af — sedert een jaar heb ik van thuis niets meer gehoord."

"Wacht eens!" riep Carew plotseling uit, "waar woonde je in dat jaar? Bij Rouvain?"

"Ja. Aanvankelijk hadden wij een groot huis gehuurd in de Avenue de l'Opéra, maar later... enfin, door mijn onzalige hartstocht voor het spel financieerde hij alles alleen, waardoor hij mij allengs tot zijn schuldenaar maakte. Ik weet zelf niet meer, hoeveel schuldbekentenissen hij van mij heeft. Ik was toen nog aan het ministerie werkzaam en... verschaftte hem... wel eens... zekere inlichtingen," eindigde Archibald beschaamd.

Carew deed alsof hij dit laatste niet hoorde.

"Dan is de zaak zoo helder als glas," antwoordde hij. "Wat Rouvain er voor belang bij had, weet ik niet, doch het is zoo goed als zeker, dat hij je brieven onderschepte."

Archibald Benoit balde woedend de vuisten. "Wat een schurk toch! Dan heeft hij dus ook Joan's brieven gelezen! O, maar ik weet wel, waarom hij dat deed, en daarom verzamelde hij ook al mijn schuldbekentenissen zoo zorgvuldig. Hij hoopte, dat hij daarmee mijn zuster zou kunnen dwingen met hem te trouwen — nu weet je meteen alles!"

Ditmaal was het de beurt van Carew om te ontsstellen. "Wat?" riep hij uit, "wil die schurk met je zuster trouwen?"

"Ja. Hij heeft het me zelf gezegd, dat hij niet zal rusten, voor hij haar heeft veroverd en het mooiste is, dat het arme kind er zelf niets van weet. Ze heeft den kerel zeker niet meer dan eens in haar leven gezien."

"Hij haar trouwen?" herhaalde Carew woedend; "zoo'n schurk? Luister eens goed Archy: als hij het waagt, ook maar één vinger naar haar uif te steken, dan zal ik zijn zwendelaars-tronie net zoo lang met mijn vuisten bewerken, dat hem..." Hij zweeg eensklaps — "dat hem de lust om het nog eens te probeeren wel zal vergaan," had hij willen zeggen, maar het verbaasde gezicht van Archibald bracht hem tot bezinning. Wat zei hij daar? Welke gevolgtrekkingen zou Benoit daar uit maken? Hij was immers Joan's broer en wat zou hij wel moeten denken als een vreemde op deze wijze voor zijn zuster opkwam?

Carew verwenschte zijn plotselingen uitval, maar wat hij daar zoo juist gehoord had, had hem ook al te zeer doen ontsstellen.

Het denkbeeld alleen, dat Rouvain naar de hand van Joan Benoit dong, maakte hem razend. Zou het jalouzie zijn? Maar neen, dat kon toch niet? Het was niets anders, dan dat hij haar te hoog achtte om de vrouw van een oplichter te worden. Deze gedachten flitsten Carew door het hoofd, toen hij vorschend Benoit's blik ontmoette. Hij zag alleen een gelukkigen glans in diens oogen komen.

"Ik zou precies hetzelfde probeeren, ofschoon ik twijfel of het mij zou gelukken," antwoordde de jongeman onbevagen. "Je woorden maken mij echter minder beangst voor de toekomst. Rouvain is even goed jouw vijand als de mijne en samen kan het ons misschien gelukken hem ten val te brengen."

Vier-en-twintig uur later zaten Carew en Benoit op de boot, die hen naar Port-Said bracht. Het was ontzettend warm, maar zoo goed en zoo kwaad als het ging, hadden de beide mannen het zich in hun dekstoelen gemakkelijk gemaakt.

"Ik had niet kunnen denken, dat 'k om dezen tijd van het jaar nog een Middellandsche-zee-reisje zou moeten maken," klaagde Benoit, terwijl hij zich het zweet afwischte.

"Wacht maar," glimlachte Carew, "Je zult nog wel meer van de hitte kunnen profiteeren, als we eenmaal in de woestijn zijn."

"Nu, als ik het voor het zeggen had zou ik zoo'n reis liever in het najaar ondernemen," antwoordde Benoit. "Ik ben nu langzaam aan het braden."

Carew lachte en keek zijn metgezel onderzoekend aan. "Mij dunkt, dat je anders niet te klagen hebt. Je ziet er al veel beter uit dan te Parijs."

De ander knikte. "Ja, het is verwonderlijk hoe drie dagen geregeld leven iemand kunnen veranderen. Ik gevoel mij krachtiger dan ik in langen tijd geweest ben."

"Dan denk ik niet, dat een plotselinge ontroering je schade zal berokkenen?" vroeg Carew.

"Wat bedoel je?"

"Wil je mij vooruit beloven geen opschudding te veroorzaken als ik het je vertel?" luidde Carew's wedervraag. "Bijvoorbeeld, niet om hulp roepen of overboord springen, of iets van dien aard?"

"Is het dan zoo ernstig?"

"Dat niet," antwoordde Carew met een ondeugende flikkering in zijn oogen. "Maar, ik heb er toch mee gewacht, tot wij veilig en wel op zee waren. Ik was eerlijk gezegd bang, dat je anders nog op het laatste nippertje terug zou krabbelen."

"Maar wat meen je dan toch?" riep Benoit.

DE KUS.

"Ik heb je zuster uit Parijs reeds een telegram gestuurd en zij wacht ons in Port-Said op."

"Wat?" Archibald Benoit wilde opspringen, doch Carew hield hem bij de slippen van zijn colbertje vast. "Zie je nu wel, dat mijn vrees niet ongegrond was. Je begint nu al herrie te maken. Pas toch op kerel, die dames daar denken minstens, dat je een aanval van zeeziekte hebt."

De jongeman viel wanhopig in zijn stoel terug. "Waarom heb je dat gedaan? Waarom?"

Carew schudde afkeurend het hoofd. "Hoor eens Archy, het kan zijn, dat jelui Franschen er andere opvattingen op na houden dan wij, maar ik heb in mijn leven nog nooit een man ontmoet, die zoo doodelijk beangst was voor zijn zuster, en dan een zuster, die zoo zielsveel van hem houdt."

"Dat is het juist," kreunde Benoit. "Ik durf haar nog niet onder de oogen komen. Ik heb haar meer dan schandalig behandeld. Maar waarom heb jij dat telegram gestuurd?" hield hij hardnekkig vol.

"Waarom?" vroeg Carew verbaasd. "Wel, dat is nog al duidelijk. Ik vind het niet zooals het behoort, haar twee maanden lang in onzekerheid te laten. Begrijp eens goed; sinds mijn vertrek hunkerde zij naar tijding van mij, of ik jou al gevonden had. Kon ik toen anders doen dan haar berichten, dat wij op weg naar Suez waren. Je weet dat wij een hoogst gevaarlijken tocht ondernemen, en ik wilde haar het genoegen van een weerzien, dat tevens een afscheid is, niet onthouden."

"Misschien wilde jijzelf haar wel weerzien," spotte Archibald Benoit, maar op hetzelfde oogenblik berouwden zijn woorden hem.

Carew werd bleek en z'n lippen persten zich op

elkaar. Benoit schrok van den straalharden glans in zijn oogen, toen hij zich met een ruk omwende en hem aankeek.

"Luister Benoit," zei hij, oogenschijnlijk kalm. "Als je eenigszins waarde hecht aan mijn vriendschap, doe je beter dergelijke veronderstellingen in het vervolg na te laten."

De aangesprokene liet beschaamd het hoofd zakken. "Neem het mij niet kwalijk, Henry," antwoordde hij bedremmeld. "Maar ik ben een gek. Het spijt me als ik je gekwetst heb."

Carew stak zijn hand uit. "Alright, spreek er niet meer over," zei hij luchtig. Zijn oogen hadden echter een peinzende uitdrukking aangenomen en droomerig staarde hij over de blauwe watervlakte. Zou de ander wellicht gelijk hebben?

Verlangde hij er werkelijk naar. Joan Benoit weer te zien? Zijn huwelijk met de danseres Nomi-Shadoer, hoe kortstondig van duur het, door den vroegen dood der vrouw ook was geweest, had hem niets dan verdriet berokkend; nooit had hij zich zoo ongelukkig gevoeld dan juist in dien tijd en sedert den dood van zijn vrouw hem de vrijheid had hergeven, had hij nooit meer naar eenige vrouw omgekeken. En zou nu werkelijk dit bekoorlijke wezentje, een kind bijna nog, zoo'n diepen indruk op hem gemaakt hebben? Hij haalde zich

haar gelaat voor den geest, zooals hij dit het laatst gezien had, bij hun afscheid aan den trein. De groote, kinderlijk vragende oogen, die hem met zoo'n wonderen blik hadden aangezien, toen hij beloofde den broeder die het slechte pad was opgegaan, terug te zullen brengen. Hij herinnerde zich de lange wandelingen met haar, toen hij herstellende was. Die zouden een van de gelukkigste herinneringen uit zijn leven blijven. "Was dit liefde?" vroeg hij zichzelf angstig af. "Was hij bezig zijn hart aan dat lieve schepseltje te verliezen?" Hij huiverde. Nooit zou hij het wagen, haar reine leven aan het zijne te verbinden. Een grimmige lach kwam om zijn mond. Dat lieve schepseltje de opvolgster van een variété-artiste, de vrouw van een minstens tien jaar ouderen man! Als zij het ooit hoorde, dat hij er ook maar aan gedacht zou hebben, zou ze zich zeker vol afkeer van hem afwenden.

Carew bracht een onrustigen nacht door. Hij droomde van zijn vader, die op leven en dood met Rouvain worstelde. De schurk had zijn groote, op klauwen gelijkende handen, om den keel van den ouden man geklemd en trachtte hem te worgen, een duivelsche grijns op zijn woest gelaat. Toen vervaagde dit schrikbeeld weer, en hij zag Joan Benoit staan, de armen smeekend naar hem uitgestrekt. Badend in het zweet werd hij wakker en keek rond in de hut, die hij samen met Archibald Benoit deelde. Op eens zag hij bij de deur iets wits op den grond liggen, het geleek een brief. Met een sprong wipte hij het bed uit, en raapte het papier nieuwsgierig op. Het was een kleine, gesloten enveloppe. Een naam of andere aanduiding kwam er echter niet op voor. Misschien hoorde de brief aan Benoit. Even vragen.

Maar toen hij Archibald wakker geroepen had, verklaarde deze van den brief niets af te weten.

"Dan heeft zeker iemand hem onder de deur geschoven en zal ik hem maar open maken," antwoordde Carew.

Nauwelijks echter had hij een blik geslagen op het dunne velletje papier dat de enveloppe bevatte, of hij uitte een kreet van verbazing en schrik. Het briefje bevatte slechts enkele woorden, maar die enkele woorden hielden een onheilspellende waarschuwing in, die door haar geheimzinnigheid des te groteren indruk maakte. Het briefje luidde:

Tracht niet het graf van Koning Thyrsus te vinden, want uw straf zal verschrikkelijker zijn dan de dood.

Archibald zag hoe Carew verbleekte en zijn hand naar het papier uitstrekkend, vroeg hij: "Staat er wat bizonders in?"

Zwijgend reikte Carew hem den brief over. Archibald Benoit schrok toen hij een blik op den inhoud wierp, maar direct begon hij te grinniken. "Wat een flauwe mop," lachte hij, "wie zou die streek hebben uitgehaald?"

"Dat zou ik ook wel willen weten," antwoordde Carew droogjes. "De naam staat er niet bij. Ik ben er echter niet zoo zeker van dat het een grap is."

"Och kom, wat kan het anders zijn dan een mop. Een grappenmaker heeft natuurlijk iets vernemen over onze reis en probeert ons nu de doodstuipen op het lijf te jagen."

"Ik wou dat het waar was," zei Carew bezorgd. "Maar het kan niet. Behalve wij en de professor en diens echtgenoot kent niemand het doel van onze reis."

"Ja, daar is wel wat van aan," antwoordde Benoit nadenkend.

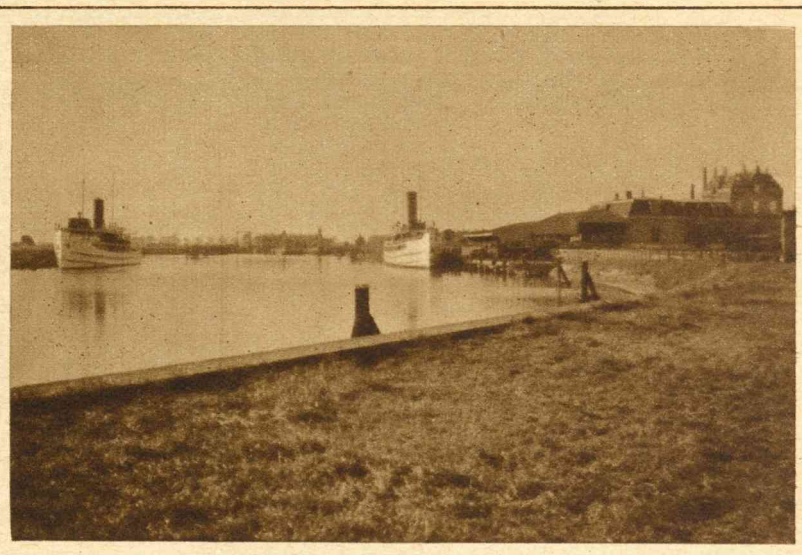
(Wordt voortgezet)

FOTO A. C. STOKHUIJZEN, APELDORP.

COPYRIGHT WEENK & SNEL, DEN HAAG.

De nieuwste foto van H. M. de Koningin en Z. K. H. den Prins

Interessante aanblik van de mooie binnenhaven, waar de salonbooten van de lijn Enkhuizen—Stavoren gemeerd liggen.
Hiernaast: Pier en vuurtoren van Enkhuizen. De veerdienst Enkhuizen—Stavoren verlaat juist de haven en brengt de spoorwagens over de Zuiderzee.

ENKHUIZEN

Onder de vele oude stadjes, die nog vele herinneringen bewaard hebben van een roemrijk verleden, behoort — en niet op de laatste plaats — het Hollandsche stadje Enkhuizen.

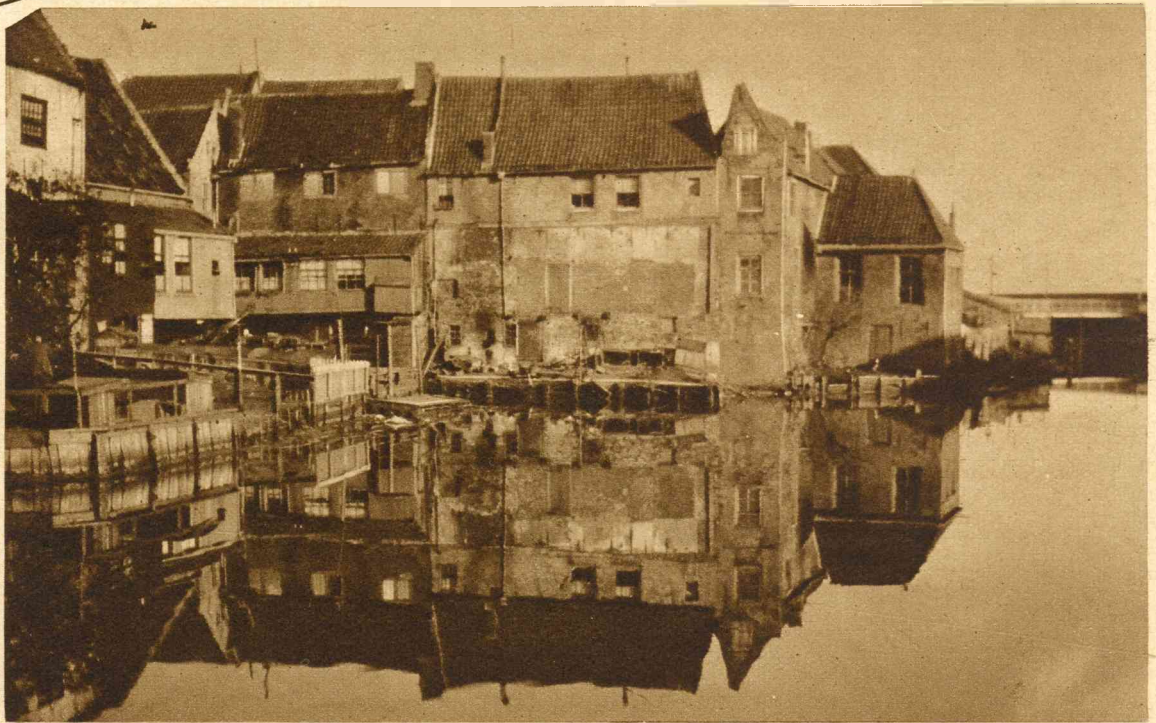
Voor den bezoeker biedt een rondgang zeer veel merkwaardigs vooral door het „Oude” Enkhuizen, wat we zouden kunnen onderscheiden van het „Nieuwe” Enkhuizen, met z'n enkele nieuwe stadswijken en parken.

Door de jaren heen heeft het stadje veel van z'n vroegere beteekenis ingeboet. Was het in de 14e eeuw een stad met 40.000 inwoners en een der eerste steden van Holland, thans telt het nog slechts 8000 zielen.

Welke zijn de oorzaken van zoo'n groot verval? Deze zijn vele en van zeer verscheiden aard. De krachten der natuur, zoowel als de verplaatsing der handelscentra hebben Enkhuizen gesloopt. Was het in vroeger eeuwen — toen de Zuiderzee nog de weg was naar Amsterdam — een drukke haven- en koopmansstad, thans heeft het als zoodanig z'n beteekenis verloren. Thans is het nog slechts een visschersplaats en vindt men er eenige fabrieken.

Onder de merkwaardigste gebouwen behoorren het prachtige stadhuis, dat in 1688 voltooid werd en versierd met prachtig schilderwerk van Romein de Hooge. Verder treffen we er aan den Dromedaristoren met z'n beroemde, klankrijke klokkenspel en het Prinsenhof. Ook telt Enkhuizen nog vele kerken, waaronder de Wester- en Zuiderkerk de voornaamste zijn.

De handel en haringvisserij, die vroeger zoo bloeiden, zijn vervallen. Thans leven de meesten van winkelen, markten van kool en verdere landbouwproducten, en visscherij. Uit de geschiedenis van Enkhuizen weten we, dat in 1631 de eerste haven werd aangelegd. Thans nog heeft Enkhuizen 2 prachtige havens. — Een visschershaven en een voor de salonbooten van het traject Enkhuizen—Stavoren, die op de sneltreinen van

't Oudste hoekje van Enkhuizen, „de Bocht” geheeten. 'n Zeer dankbaar tafereeltje voor vele schilders, zoowel Hollandsche als vreemde, die men er 's-zomers geregeld aantreft.

Amsterdam en Haarlem correspondeeren. In 1590 werd de tegenwoordige hoofdhaven aangelegd.

Enkhuizen was in 1572 de eerste stad, die het Spaansche juk afwierp, waarna zij niet meer in handen der Spanjaarden geweest is. Later werd Enkhuizen nog door de Engelschen bezet, toen dezen, verbonden met de Russen, in ons land vielen. Ook heeft de stad veel van overstromingen en springvloed te lijden gehad, vooral in den jare 1680, toen er 80 huizen en een groot gedeelte der vestingwerken werden weggeslagen en her-

haaldelijk werd de stad geteisterd door het springen der zgn. „Kruitmolens”.

Ondanks zijn achteruitgang biedt het stadje nog vele oude, idyllische plekjes, en het interessantste is wel het „Bochtje”, het oudste, nog bestaande deel van Enkhuizen. Heel dikwijls kan men er schilders aantreffen, die het kiezen tot een onderwerp voor een paneeltje.

Zoo zien we ook van het eens zoo groote en machtige Enkhuizen het woord bewaarheid:

„Sic transit gloria mundi.”

L. B.

De Dromedaristoren, — bekend om z'n buitengewoon klankrijke klokkenspel — gezien vanaf het havenhoofd. Links de toren van de Zuiderkerk.

*

Hiernaast: Gezicht op de ruime visschershaven. De meeste schepen zijn buitengaats. Op den achtergrond de bekende „Dromedaris.”

Het Toonkunst-koor, dat zijn medewerking verleende bij de opvoering van „Tristan und Isolde" in den Stadsschouwburg te Amsterdam, door de Wagner-Vereeniging.

Donderdagavond is het winter-zwemseizoen in het Zuiderbad te Amsterdam geopend. Een groot aantal toeschouwers woonde het waterfeest bij, waarbij Mej. Marie Baron (met bloemen), als de eenige Nederlandsche die houdster is van een wereldrecord (200 M. schoolslag) gehuldigd werd.

Evert Pieters de bekende schilder te Laren (N.H.), die binnenkort zijn 70sten verjaardag hoopt te vieren.

Te Amsterdam is 65 jaren oud overleden de heer W. F. K. Roemer, die ongeveer 24 jaren - tot 1920 - directeur is geweest van het Paleis voor Volkslijt te Amsterdam.

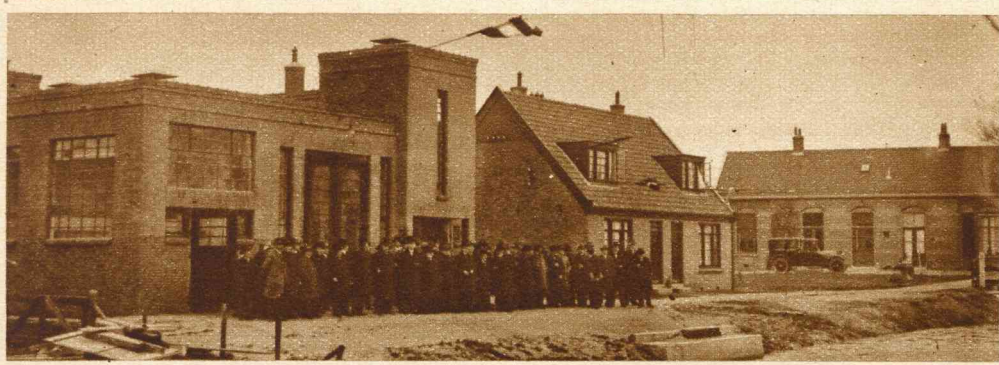

Te Amsterdam is op 69-jarigen leeftijd overleden Ir. D. F. G. Knuttel, oud Rijksbouwmeester.

GEMENGD NIEUWS

De strijd om de eerste plaats in de 3de klasse der afd. A (voetbal) is dit jaar weer bijzonder spannend. H.R.C. en O.D.E. beide hadden nog geen enkelen wedstrijd verloren en stonden respectievelijk 1 en 2 in de afdeling. Dat er voor de ontmoeting tusschen beiden op het H.R.C.-terrein te Helder groote belangstelling bestond, spreekt dus vanzelf. De wedstrijd was meer spannend dan fraai, wat echter grotendeels aan den wind geweten moet worden. De wedstrijd eindigde in een gelijk spel, zoodat H.R.C. de eerste plaats heeft behouden. Links: Het H.R.C.-elftal. — Rechts: Een moment voor het H.R.C.-doel.

Te Oostwoud is den 22sten November door den Commissaris der Koningin in Noord Holland de nieuwe slachtplaats officieel geopend. Hierboven een foto van het gebouw met daarvoor de burgemeesters en de gemeenteraadsleden uit Oostwoud en omgeving (Medemblik, Opperdoes, Twisk, enz.)

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van den Ned. Bond van Steendrukkerijen werd door de leden een bezoek gebracht aan de papierfabriek der firma Van Gelder Zonen te Velsen.

Op het landgoed Geversduin bij Castricum is een wedstrijd gehouden in het apporteren van wild door jachthonden. De hond Pan van Eichenhorst brengt een geschoten vogel bij een van de drijvers.

De weddenschap

DOOR M. TEMPLE.

Het concert van den grooten violist, Victor Morella, was geëindigd en zooals altijd was deze avond ook weer een groot succes geweest. Ondanks het herhaaldelijk aandringen van zijn vrienden en collega's, had hij tot nu toe altijd kunnen weigeren om de invitatie voor een groot souper dat te zijner eer na de voorstelling zou worden gegeven, aan te nemen. Thans was hij voor de smeekbeden bezweken en had geaccepteerd.

Victor Morella haatte dergelijke officiële eetpartijen en voelde zich het best thuis in den huiselijken kring bij moeder en zusters. Ondanks zijn triomfen had deze man een hart van goud behouden, waarom hij door een gedeelte zijner bewonderaars werd verafgood, door een ander deel schouderophalend voor excentriek gescholden.

Victor Morella trok zich daar echter bitter weinig van aan en ging zijn eigen weg, waarin hij zich tot nu toe het gelukkigst had bevonden.

Zooals hij verwacht had, bleek ook dit souper weer meer een zwelgpunt te zullen worden dan een prettige samenkomst van vrienden en collega's. Nooit had hij zich kunnen voorstellen, waarom in de kringen waarin hij thans verkeerde, inplaats van op de vleugelen der kunst het peil der menschen hoog te houden, deze lieden steeds meer naar het dierlijke moesten afzakken.

Voor de dames, die aan dergelijke partijen deelnamen, kon hij slechts minachtend den neus ophalen en van de dubbelzinnige toespelingen welke bij dergelijke gelegenheden altijd worden gemaakt, dat hij, de groote Victor Morella, thans keuze in overvloed had, zich een waardige gade te kiezen, had hij zich nooit iets aangetrokken.

Indien zijn aanstaande vrouw een dergelijk modern wezen moest zijn, dan bedankte hij hartelijk voor de eer.

Het gesprek had zich nu op weddenschappen geconcentreerd en Morella werd hierin betrokken.

„Hoe eenvoudig onze groote kunstenaar Morella ook is, toch verwed ik er duizend pond onder, dat hij niet een geheele week lang als straatmuzikant door London zal durven loopen.”

Victor had deze aardigheid glimlachend aangehoord en onmiddellijk had hij het plan opgevat, dezen grootspreker, die zelf blij was, dat hij een ondergeschikt baantje aan het opera-orkest had, eens 'n gevoelige les te geven.

„Aangenomen!” sprak Victor Morella. „Op conditie, dat je deze week die duizend pond op een bank deponeert en zorg draagt, dat, wanneer de weddenschap door mij is gewonnen, je het geld onmiddellijk aan noodlijdende muziek-kunstenaars doet toekomen. Wie van de aanwezigen wil getuige zijn?”

Oogenblikkelijk hadden zich twee van het betere soort bewonderaars van den grooten violist, die het plan hadden voorzien, opgegeven en werd er een wetsgeldig stuk opge maakt.

„Wanneer zal de vertooning plaats vinden?” had de grootschreeuwer gevraagd.

„Nog deze week,” had Morella geantwoord. „Vandaag hebben we Woensdagavond. Tot volgende week Woensdagavond ben ik straatmuzikant, tenminste overdag. In de avonduren ben ik natuurlijk te druk bezet.”

Deze weddenschap verwekte, zooals vanzelf spreekt, veel vroolijkheid, maar daar in de bepalingen van de weddenschap niet stond aangegeven waar Morella te spelen zou hebben, zou het een heele toer zijn, hem in het groote London terug te vinden.

Den volgenden dag vertrok Morella uit zijn keurig gemeubileerd huis in een armoedig gekleed kostuum met een vermomfraiden hoed over de oogen om zijn werk voor de arme kunstenaars te beginnen.

Ofschoon niemand in hem den grooten meester herkende, had hij zelfs op de hoeken der straten groot succes en menige shilling en six-pence stuk kwam in het bakje, dat hij voor zich had neergezet.

Op den namiddag van den eersten dag werd zijn aandacht plotseling geboid door een luisterend meisje. Zij was armoedig doch netjes gekleed en scheen geheel in zijn muziek op te gaan. Tersluiks nam hij haar eens goed op. „Waarom vinden wij zulke edele en reine schepsels niet in onze kringen; hoeveel prettiger zou het er dan niet kunnen zijn, dan nu met die opgedirkte creaturen?”

Nadat hij geëindigd had, kwam het meisje naar hem toe en legde een halfshilling stuk in het bakje. „Dank u wel, meneer voor dat oogenblik van heerlijk genot,” sprak zij.

„O, ik wilde, dat ik rijk was, dat ik uw kunst kon betalen, doch dit is mijn geheele rijkdom, neem dien.”

Hij staarde als droomende naar de wondermooie blauwe oogen.

„Wacht een oogenblik,” stotterde hij dan. „Voor u alleen zal ik nog iets anders spelen.”

Het volgende oogenblik had hij zijn viool gegrepen en speelde een fantasie, voortgekomen uit bewondering voor reinheid en deugd, verpersoonlijkt door het meisje daar voor hem..

Het meisje had trillende van aandoening het spel aangehoord.

Er blonken tranen in haar oogen. Hij wenkte haar naderbij te komen.

„Dezen morgen ontving ik een plaatsbewijs voor het concert van Victor Morella, mag ik u dat geven. Ik zelf kan er toch niet naar toe gaan ervoor u, die zoo van muziek houdt, zal het 'n blijde ontspanning zijn.”

Als droomend had zij het plaatsbewijs aangenomen te vol van ontroering, dan dat zij een woord van dank kon spreken.

Het hart vol blijde hoop, spoedde zij zich huiswaarts met haar boodschappentas. Wat moest moeder wel denken, dat zij zo lang was onderweg gebleven? Zij besloot eerlijk thuis op te biechten. Moeder was immers zelf dol op muziek en zou begripen.

Zij die besproken worden!

PRINSES MARTHA VAN ZWEDEN.

Nauwelijks is een der dochters van den hertog van Gothland Kroonprinses geworden, door haar huwelijk met den kroonprins van België, of reeds wordt aangekondigd, dat haar zuster Martha haar voorbeeld zal gaan volgen, door zich te verloven met Prins Olaf, den Kroonprins van Noorwegen. Binnenkort zullen we dus waarschijnlijk, als de berichten niet weer worden tegengesproken — men zal zich herinneren, dat vroeger ook reeds eens de verlovings van Prins Olaf met Prinses Astrid werd vermeld — twee Zweedsche Prinsessen als Kroonprinsessen en later wellicht als Koninginnen kunnen zien.

Thuis vertelde zij in extase van den armen straatmuzikant, die zulk een heerlijk stuk voor haar gespeeld en haar een kaartje voor het concert van den grooten Victor Morella had gegeven.

De moeder kende haar dochter te goed en vertrouwde haar genoeg om niet bang te zijn, dat het kind zich in een dom avontuur zou wagen.

Tegen den avond werd het beste kleedje opgezocht en na nog een extra tevreden blik in den spiegel, zou zij naar het concertgebouw wandelen. Het was wel bijna veertig minuten gaans, doch het geld voor een bus wilde zij uitsparen voor na afloop, dan zou zij vlugger thuis zijn.

Tot haar niet geringe verbazing werd haar een plaats op de eerste rij aangewezen. Verlangend zag zij het oogenblik tegemoet, dat de voorstelling een aanvang zou nemen. Zij was wel tien minuten te vroeg en keek, ongewoon zulk deftig publiek om zich heen te hebben, angstig voor zich.

Met een zucht van verlichting zag zij, dat de voorbereidselen voor het eerste nummer gereed waren, nu zou het dus wel gauw komen. Op hetzelfde moment, dat Victor Morella te voorschijn trad onder uitbundig gejuich van het publiek, was het of zij een flauwte nabij was. Maar dat was toch niet mogelijk, dat was dezelfde man als vanmiddag op den hoek.

Zeër uitdrukkelijk boog hij in haar richting. De zaal danste om haar heen en het was haar gedurende het eerste nummer onmogelijk, haar aandacht bij de muziek te bepalen.

Na afloop van het tweede nummer kwam een meisje een briefje brengen, waarin zij verzocht werd, zoo goed te willen zijn, in de pauze naar boven te gaan. Zij wist niet of zij waakte of droomde en was te zeer in de war om een antwoord te kunnen geven. Niet wetende wat te zeggen, knikte zij naar het meisje, dat op antwoord stond te wachten.

In de pauze ging zij naar boven, waar Victor Morella haar met uitgestrekte handen te gemoet kwam.

„Maar hoe is dat mogelijk?” stotterde zij. „Is u zoo verbaasd, dat de straatmuzikant en Victor Morella een en dezelfde zijn?”

„Ik weet nu uw naam, doch u weet nog niet eens wie ik ben. Mijn naam is Marie Mallory en ik woon in een heel armoedig deel van London en u is zoo'n groote beroemdheid.”

„Misschien zeggen de menschen dat,” antwoordde hij glimlachend, „toch voel ik me duizendmaal gelukkiger in uw kringen, dan tusschen de opgedirkte wezens, waarmede ik door mijn succes wel moet verkeer. Wilt u na de voorstelling op mij wachten, dan zal ik u thuis brengen en tevens uw moeder vragen of ik u meer mag ontmoeten. Of wilt u het zelf liever niet?”

Het meisje kon slechts blozend ja knikken.

Na de voorstelling werd zij in een auto naar huis gebracht en Morella beloofde, daar het nu te laat was geworden, den volgenden dag even te zullen aankomen.

Niet lang daarna verloofde zich de groote Victor Morella met een van de armste, doch naar ziel en lichaam tevens een van de mooiste meisjes van London.

De weddenschap had hij gewonnen en gelijk met de duizend pond van den verwaanden vriend, gingen er van hem nog duizend pond bij naar het instituut voor noodlijdende kunstenaars uit dankbaarheid, dat hij deze weddenschap had aangenomen, waardoor hij de beste vrouw ter wereld gevonden had.

Pech!

Mijnheer Bobbinel speelde reeds meer dan twintig jaren in de loterij en nog nooit had hij een prijs getrokken. Zijn beste vriend, René Duval, had eens tegen hem gezegd: „Kerel, schei er toch mee uit! De kans is zoo klein als.... als.... Laat ik je een voorbeeld noemen: Jij bent een boer, die een groot korenveld bezit. Op dat korenveld is één halm, waarop je je speciale aandacht hebt gevestigd, omdat je weet, dat, wanneer een vogel aan dien halm pikt, je geluk zult hebben. Nu komt er een zwerm vogels op je land neerstrijken en pikken aan de duizenden en nog eens duizenden halmen maar dien éénen laten ze met rust, tot eindelijk een muschje op jouw halmpje af komt, er aan pikt en jou tot den gelukkigste aller stervelingen maakt, want nu zul je „geluk” hebben. Vertel mij eens, geloof jij, dat er veel kans zal bestaan, dat juist jouw halm uitverkoren zal worden op die duizenden anderen? Neen, nietwaar? Nu, evenveel kans, of liever even weinig kans als daáor is, even weinig kans heb je op de 100.000.”

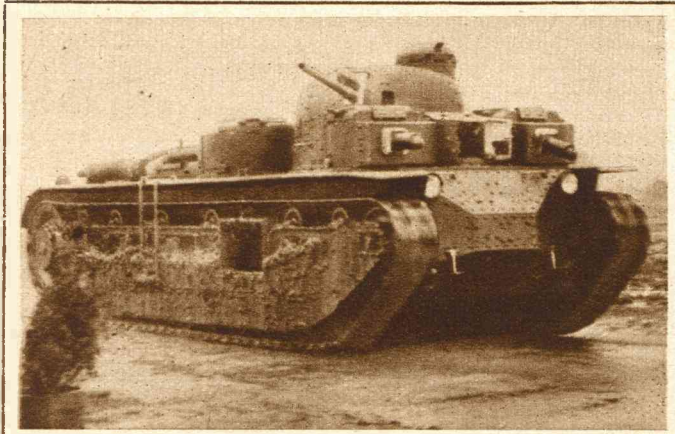
Tegen deze redeneering wist Bobbinel niet veel in te brengen, maar toch.... het spelen zat hem in het bloed en hij speelde door. Je kon nooit weten!

Op zekeren dag toen hij weer voor de zoveelste maal de loterijlijst door keek, stelde hem het bloed in de aderen. Wat was dat? Nr. 34897? Had hij dat niet? Zenuwachtig bladerde hij in zijn zakboekje en warempel, dat was zijn nummer, eindelijk toch een prijs! Het was wel niet de 100.000, maar met 2.000 kon hij toch ook tevreden zijn.

Den volgenden dag ging hij het geld innen en zette eens echt de bloemetjes buiten. Duval had mooi praten, hij wist iemand alleen maar te ontmoedigen! Nu kon je eens zien, wat er van zijn mooie vergelijking uitkwam! Neen hoor, als je voelt, dat je geluk zult hebben, moet je blijven doorspelen, dat wordt altijd met succes bekroond.

Jaren waren sindsdien verlopen. Op een avond las Bobbinel, als gewoonlijk, zijn krantje, toen zijn oog viel op een bericht, vermeldende, dat in de 347e Loterij, die 12 jaren geleden gehouden werd, de hoofdprijs van 100.000 francs, welke op Nr. 4532 gevallen was, nooit werd afgehaald en dat het recht hierop nu verjaard was. Peinzend keek hij naar dat bericht. Had hij in de 347e loterij niet die 2.000 francs getrokken? Toch eens even nakijken. Hij snuffelde in zijn oude paperassen en vond eindelijk het bewuste boekje. Ja, dat was het! Maar wat was dat? Nr. 4532 had hij ook gehad! En was daar de 100.000 op gevallen?

Dat was te erg. Bobbinel viel in zwijm. Tegen zoveel pech was hij niet bestand. Door zijn blijdschap met de 2.000 francs verzuimde hij indertijd de lijst verder door te kijken....

Fotonieuws
uit het
Buitenland

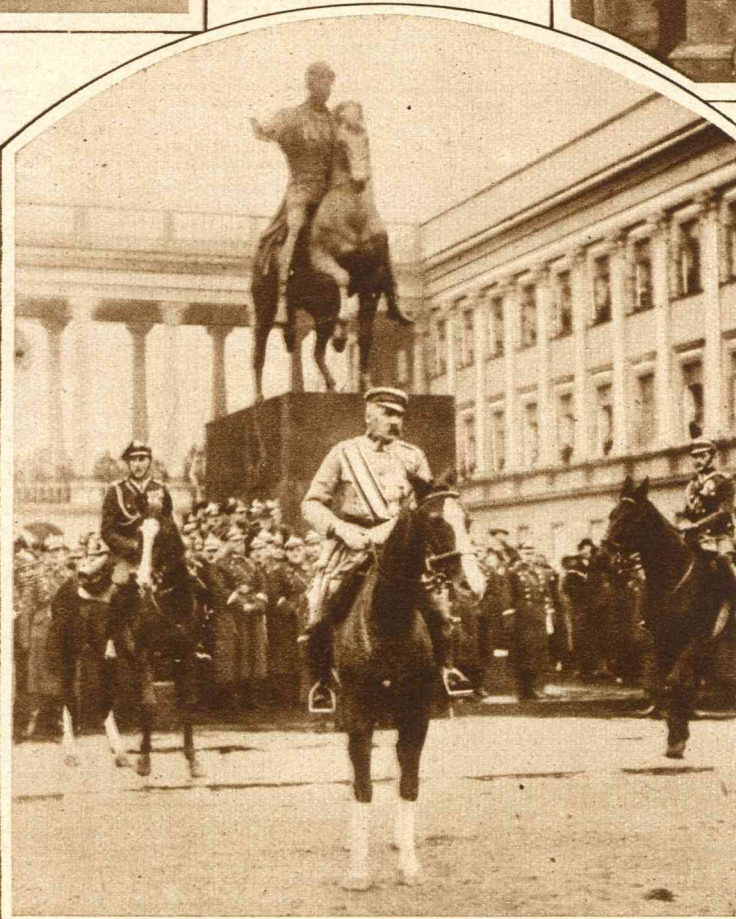

Een demonstratie vande Engelsche strijdmachten voor de Dominion Premiers. Een van de zwaarste tanks, die vrijwel iedere hinderpaal overwinnen kan. Op dit monster bevinden zich vier torens voor machinegeweren, terwijl de bovenste voor den commandant en een 3 ponder kanon bestemd is.

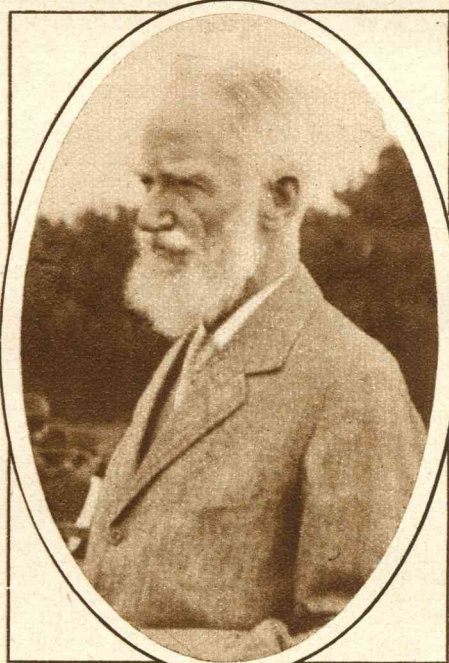
Koningin Maria van Roemenië werd tijdens haar bezoek aan Amerika tot Kolonel der National Guard benoemd. Men ziet de Koningin in 't midden met den eere-sabel in de handen.

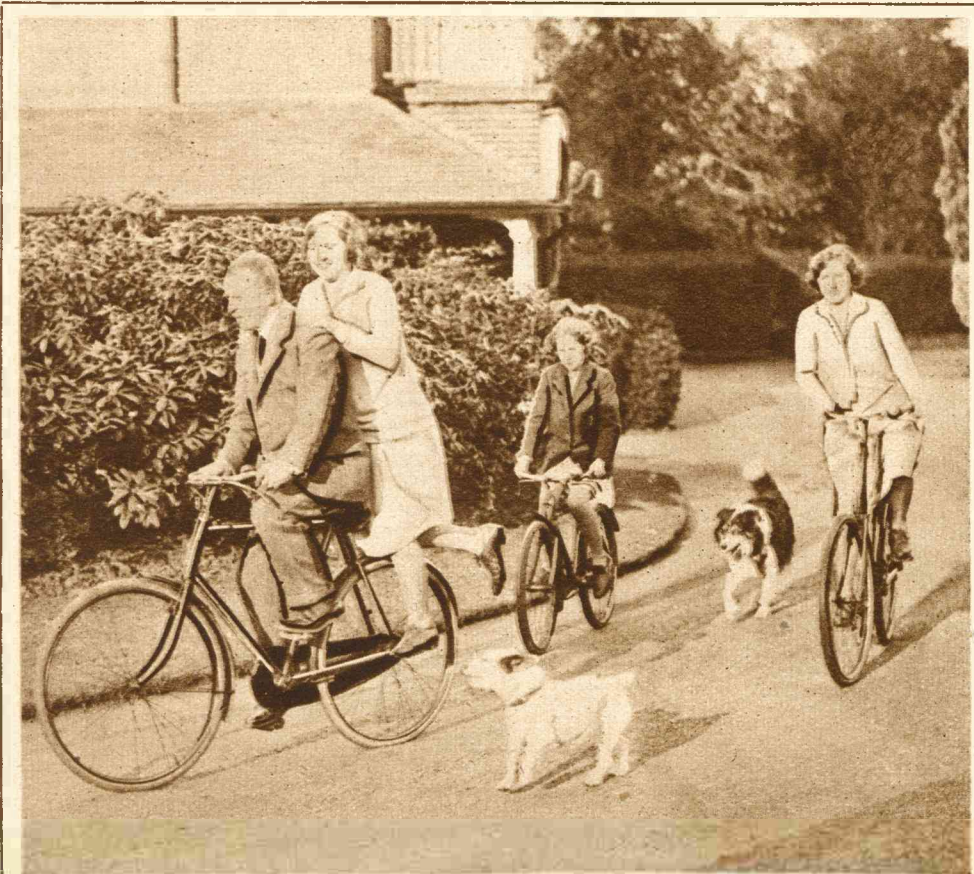
Generaal Pangalos, die eens den Koning van Griekenland gevangen hield, is naar verluidt krankzinnig geworden. Hij speelt nu met propjes papier en barlekijsmutsen in z'n gevangenis op het eiland Creta. Men beweert dat hij simuleert, om z'n straf te ontduiken.

Op den dag van Polen's opstanding hield Maarschalk Pilsoedski een wapenschouw voor het Saxon Palace te Warschau. Op onze foto ziet men den Maarschalk het voorbijtrekken der troepen gadeslaan.

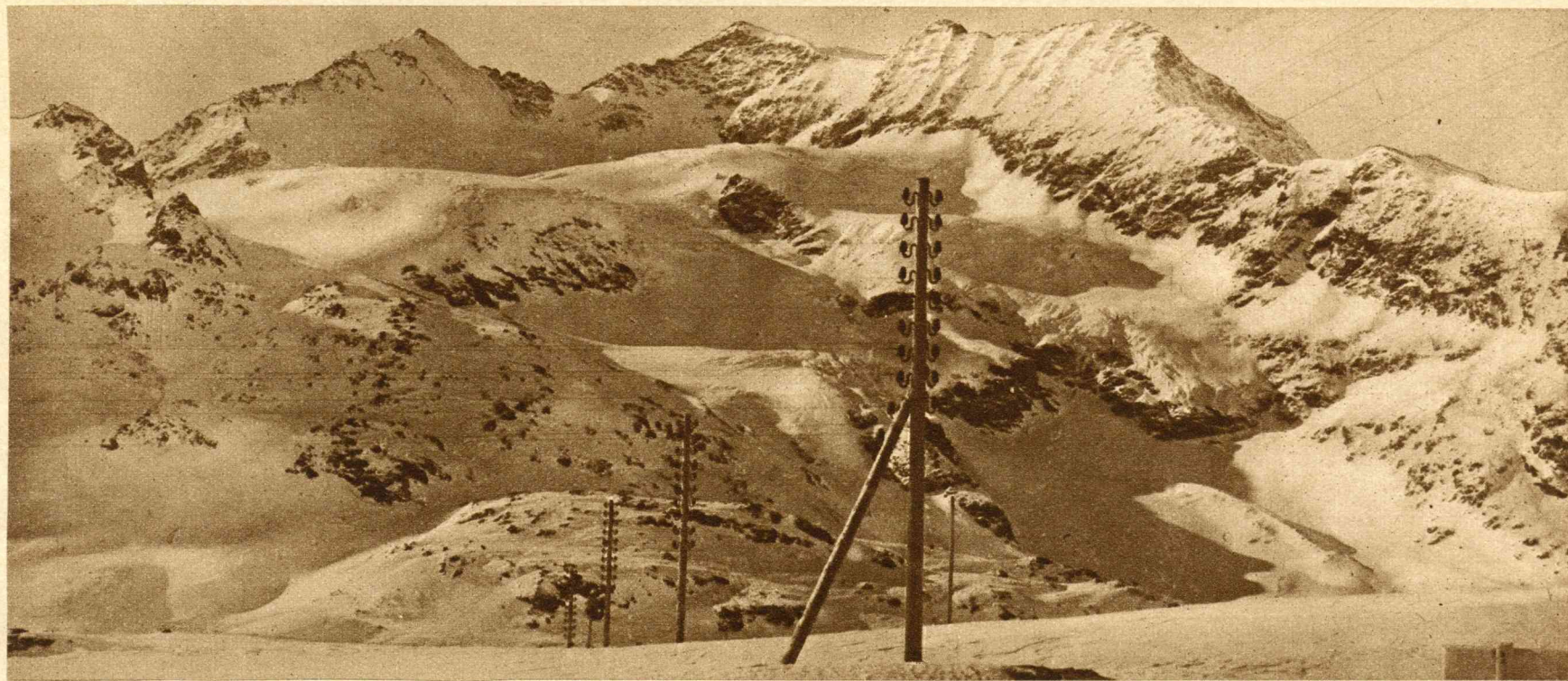
Door de Zweedsche Academie is den Nobelprijs voor Literatuur 1925 toegekend aan den beroemden Engelschen schrijver Bernard Shaw. De nobelprijs werd ingesteld door Dr. Alfred Nobel, die in 1896 stierf en een groote som ter beschikking stelde om jaarlijks prijzen toe te kennen.

De nieuwe Lord Mayor van Londen, Sir Rowland Blades, is een enthousiaste wielrijder. Onze foto toont hem met zijn tweelingdochters en zijn jongste in de lanen van zijn park.

In bijzijn van Rijksbestuurder Horthy werd te Debreczin eens tandbeeld onthuld van den vroegeren ministerpresident Graaf Tisza. Horthy houdt een herdenkingsrede voor het monument.

ONZE BUITENLAND-SERIE. — Een kijkje in de Bernina-Alpen, op de grens van Zwitserland en Italië.

HET VERLATEN KASTEEL

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN IRVIN SELLER, DOOR W. N. STUIFBERGEN.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Signa Grenville komt als wees bij haar oom en tante Podswell inwonen. Beiden zijn hartelooze menschen en Signa voelt zich geenszins aangetrokken tot hen. Met Archie, het zoontje van Rector Podswell echter, wordt zij goede vrienden. Deze vertelt haar dan op zekeren avond, dat

in de nabijheid van de Rectory een prachtig slot gelegen is, Northwell Grange geheeten. De eigenaar Lord Delamere vertoefte in het buitenland en het kasteel staat nu verlaten. Kort daarna weten Signa en Archie in de tuinen van de Grange te komen, en daar aan de baai ontmoet Signa een jongeman, Hector Warren geheeten en die, naar blijkt, haar overleden vader heeft gekend, over wien hij nu met haar spreekt.

Het was erg vriendelijk en mooi van u om zó over hem te spreken. Hier — en hij wist dat ze de Rectory bedoelde — „hier vermijden ze zelfs zijn naam uit te spreken, alsof” — met een lach en een snik van verachtelijke verbazing — „alsof ze zich bijna voor hem schaamden.”

Hij keek haar medelijdend aan.

„Zulke menschen als deze, als ze van het gewone type zijn, kunnen een man als uw vader niet begrijpen,” zei hij. „Zijn plaats was in de wereld der grooten. Men leerde hem dáár waardeeren en liefhebben, . . . en u is Jack Grenville's dochter. Hoe klein is de wereld toch!”

„Vindt u niet,” zei ze, ongemerkt haar tranen afvegend. „Mijn vader zei altijd, dat, als zijn hart groot genoeg was, het de geheele wereld kon opnemen, en er toch nog plaats genoeg over zou blijven.”

„Ja. . . ik kan me dit gezegde van hem best begrijpen, hij had een groot en goed hart,” antwoordde hij. „Ik herinner me nog goed, dat ik door mijn leermeester eens meegenomen werd naar de oude kamer waar uw vader verbleef. Toen we de trappen beklommen. . . Kunt u dit verdragen. . .?”

„Zie,” zei ze, haar gelaat naar hem toekeerend; er was een uitdrukking in haar oogen van grooten ernst en berusting.

Hij knikte.

„Toen we de gang bereikten, hoorden we het geluid van een viool, en mijn leermeester liet me stilstaan. We gingen op de bovenste traprede zitten en luisterden. Nimmer had ik zulke hemelsche muziek gehoord. We zaten daar als in een droom, en ontwaakten toen de deur geopend werd en uw vader naar buiten kwam, met een blinden, ouden man aan de hand. De tranen stroomden van het gelaat van den blinde en ik moet eerlijk bekennen dat onze oogen ook nat waren. Uw vader speelde iederen morgen een uur voor den ouden man, die dan geheel opleefde door die hemelsche muziek; zijn handen waren te stijf om zelf te kunnen spelen.”

„Ja,” zei Signa met een toon van geheiligden trots in haar stem, „dát was mijn vader, en hij is nu dood, terwijl zulk een nutteloos schepsel als ik. . . .” ze had haar handen uitgestrekt, terwijl in haar oogen groote smart te lezen stond, „nog steeds op de aarde rond dwaalt.”

„Hij zou u zeker niet zó willen hooren spreken,” zei hij, niet verwijtend, maar met een ongewone teederheid in zijn stem.

Beiden zwegen eenige oogenblikken, daarop zei hij: „De wereld is erg klein. Ofschoon we elkaar nimmer tevoren hebben ontmoet, zijn we toch nauwelijks vreemd voor elkaar.”

„Neen,” zei ze, „mijn vader's vrienden zijn ook de mijne, wilt u mij uw naam zeggen. . . misschien herinner ik mij hem.”

Ze vroeg het niet uit ijdele nieuwsgierigheid, maar met haar geheele hart en geest vol van den dierbaren afgestorvene, en ze was zoozeer in haar gedachten verzonken, dat ze zijn lichte aarzeling niet bemerkte.

„Ik ben bang van niet, uw vader zal mijn naam nauwelijks gehoord hebben. Het was mijn leermeester dien hij kende, en hij liet mij slechts tot zijn kamers toe, door zijn buitengewone goedheid. Mijn naam is. . . Hector Warren.”

Signa dacht even na, en herhaalde zachtjes zijn naam.

„Neen. . . ik kan me dien niet herinneren,” zei ze, met een lichte ergernis in haar stem. „Mijn vader kende zooveel menschen — niemand had meer vrienden dan hij, waar hij ook ging, in iedere stad van Europa, vonden we een kring menschen klaar staan ons te verwelkomen. Ik zeg „ons”, maar ik bedoel hem.”

Zij keerde zich naar hem toe, met een vriendelijken glimlach en stak haar hand uit. „We moeten nu werkelijk gaan. Ik ben bijna bang om naar mijn horloge te kijken.”

„Ik zal Archie even krijgen,” zei hij, naar het strand gaande. Eenige oogenblikken later kwam hij met Archie op zijn schouders naar de rots terug, en bracht hem naar boven. Vervolgens hielp hij haar de rots bestijgen. Toen ze den top bereikten, drukte hij haar zachtjes de hand.

„Goeden morgen,” zei hij zacht, „we zullen elkaar nog wel meer ontmoeten.”

„Misschien! Zal ik den rector zeggen dat u hem komt bezoeken?”

Hij dacht even na en een vreemde blik kwam in zijn oogen. „Liever niet,” zei hij.

„Goed dan, zooals u wilt,” zei Signa, „goeden morgen.”

„Dag,” riep Archie. . . „wacht u tot de zee-meerminnetjes komen?”

„Misschien wel,” antwoordde hij glimlachend. „Zal ik er een voor je vangen Archie?”

„Ja. . . doe dat,” riep het kind, dan voegde hij er plots edelmoedig aan toe. „Och u kunt haar wel voor u zelf houden ook, ik heb immers toch Signa!”

„Dank je wel,” antwoordde Hector Warren dankbaar, en Archie liep snel Signa achterna.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het was een vreemde ontmoeting. Op weg naar huis door het park, dacht Signa over hun gesprek na, terwijl Archie aan haar zijde liep, zooals altijd, druk pratend.

Hector Warren! Haar gedachten gingen weer terug, naar dien heerlijken tijd toen zij en haar vader door Europa trokken, van hof tot hof. „Jack” Grenville was welkom bij de hoogste aristocratie, maar ze kon zich zijn naam niet herinneren. Ze vond het vreemd, want haar vader had de gewoonte, zelfs toen ze nog een klein meisje was, over de menschen die zij ontmoetten te spreken; en zij kon maar niet begrijpen dat zij dezen Hector Warren, wiens houding en manieren er op wezen dat hij zich in de hoogste kringen bewogen had, niet tijdens haar omzwervingen ontmoet had. Plotseling werd ze in haar overpeinzing gestoord door Archie.

„Signa, waarom geef je toch geen antwoord? Dat is nu al den derden keer dat ik het je vroeg, en je neemt er niet de minste notitie van. Je luistert geloof ik niet!”

„Neen Archie. . . dat geloof ik ook,” bekende ze berouwvol. „Wat is er?”

„Ik vroeg of je hem een aardigen man vond!”

„O ja. . . heel aardig,” was Signa het met hem eens. „Hij was erg vriendelijk tegen je, nietwaar?”

„Ja. . . heel erg. 't Is jammer dat hij zoo arm is, hè?”

Signa keek glimlachend op hem neer.

„Arm? Hoe weet je dat hij arm is?”

„Ik zag het aan zijn kleeren,” antwoordde de kleine, die een bijzonder goed opmerkingsvermogen scheen te hebben, „ze zijn versleten, en zijn hoed was oud, die was zeker wel vijfzig maal nat geweest. Ook had hij geen ring aan zijn vinger en 'n dikken gouden horlogeketting op z'n buik als Pa. Ik wou dat ik hem mijn zakcenten gegeven had. 'k Had juist toevallig mijn portemonnaie bij mij.”

„Ik ben blij dat je het niet deed,” lachte Signa. „Je oogen zijn scherp Archie, maar ik zou ze maar niet al te zeer vertrouwen. Laat mijnheer Warren dan arm zijn, in ieder geval is hij een heer, en men kan een heer moeilijk zijn zakcenten aanbieden. Begrijp je dat Archie!”

„Ik denk haast van wel!” zei hij peinzend. „Maar ik geloof niet dat hij boos zou worden; hij zou slechts gelachen hebben; en hoe verlegen zou ik mij dan gevoelen! Ik ben toch maar blij dat ik hem geen geld gegeven heb.”

Beiden dachten aan den geheimzinnigen vreemde deling en aan den lunch vroeg Signa zich af of Hector Warren dien middag zijn beloofde bezoek zou brengen. Ze was zóo in haar gedachten verdiept dat de rector haar tweemaal vragen moest het zout aan te geven; en mevrouw Podswell haar met een blik van stomme verwondering aanstaarde toen ze hem verstrooid de peper aangaf.

„Je bent — ahem — een weinig verstrooid van

No. 4

Het Oosterdok met op den achtergrond de statige St. Nicolaaskerk en daarvoor den Schrijerstoren. Een foto,

en Schrijerstoren. Een foto, die een goed beeld geeft van de drukte, die het lossen en laden hier steeds veroorzaakt.

morgen," lachte de rector zwakjes, en mevrouw Podswell voegde er klagend aan toe:

"Verstrooidheid is een bedekte term voor... luiheid!"

"Het spijt me," zei Signa even kleurend, "maar ik dacht aan..."

"Mag ik vragen aan wat," probeerde de rector geestig te zijn, "aan een nieuwen hoed soms?"

"We zullen maar zeggen dat het aan een nieuwen hoed was," zei Signa zachtjes, en de rector die niet gauw genoeg een antwoord vinden kon, verviel weer in stilzwijgen.

De tafel werd afgenomen, en toen Signa opstond om zich naar Archie in het "schoollokaal" te begeven, trad de dienstmeid binnen en zei dat een heer den rector wenschte te spreken.

"Hoe heet hij," vroeg de rector met tegenzin — want hij hield er niet van, na den maaltijd gestoord te worden. "Altijd vragen hoe men heet, Mary!"

"Mijnheer Warren. Hij zegt dat het hem spijt dat hij geen kaartje heeft!"

Zuchtend keek de rector van zijn gemakkelijken stoel op.

"Ik ken niemand van dien naam, jij soms, lieve?"

"Neen," zei mevrouw Podswell, "t is natuurlijk iemand om ondersteuning. Laat hem maar hier komen, Mary, maar let er in het vervolg beter op."

Signa stond op om weg te gaan, doch de rector kwam met een stapel documenten in de hand op haar af.

"Als je niets dringends te doen hebt, Signa, wil je dan deze papieren voor me doorzien en op volgorde in het boek leggen. Je kunt 't wel hier doen."

Signa had zich reeds eenige malen nuttig gemaakt met zijn parochie-papieren voor hem door te lezen en hoewel ze zich liever verwijderd had, nam ze de papieren aan en zette zich aan tafel neer.

Nauwelijks was ze gezeten, toen de deur geopend werd en Mary "mijnheer Warren" aandiende.

De rector zag met een licht fronsen van de wenkbrauwen op — wat wel voor een excuus gehouden kon worden, want ook tot zijn langzaam werkend brein drong het door, dat zijn bezoeker een heer was — en wreef de handen achter den rug.

"Mijnheer... eh... Warren, geloof ik," zei hij. "U wenscht mij te spreken."

De vreemdeling knikte, en de rector die zichtbaar verlegen was, lachte flauwtjes.

"Ja, ja, zeker! Wilt u — maar we kunnen dit wellicht beter in de bibliotheek bespreken. Wilt u mij volgen, mijnheer?"

"O... laat ik u niet storen. Ik heb werkelijk geen privé-zaken af te handelen. Ik heb een brief bij mij — een introductie mag ik haast wel zeggen. Alstublieft," hij nam een brief uit zijn portefeuille en overhandigde dien den rector.

Signa zag op de envelop een wapen in goud en hemelsblauw, en de rector die dit ook opgemerkt had, was beleefder dan ooit te voren.

"Gaat u zitten alstublieft. Hier is een heel comfortabele stoel. Ja... een brief — ahem!... van... ja ja, erg buitengewoon... zeer buitengewoon!"

"Van wien komt de brief," klonk nu de stem van mevrouw Podswell die haar ongeduld niet scheen te kunnen bedwingen.

"Nel... lieve. Van wien? Van Lord Delamere!"

"Van Lord Delamere?" echode mevrouw Podswell, met een plotselinge levendigheid overeind reizend, hetgeen men niet van haar verwacht zou hebben. "Zóó?" en haar flauwe oogen glansden nieuwsgierig naar den man in den stoel.

"Ja een introductie," zei de rector. "Lord Delamere, dien ik tot mijn spijt niet het genoegen heb te kennen, ofschoon zijn vader mijn patroon was en mij hier installeerde — Lord Delamere verzoekt ons buitengewoon vriendelijk, zijn vriend Mr. Hector Warren, behulpzaam te zijn in... Mylord schrijft een weinig onduidelijk..."

Hector Warren glimlachte. "Delamere heeft nu juist niet een duidelijke hand," zei hij zacht. "Ik ken echter den inhoud van het schrijven — wil ik het u misschien even voorlezen?"

"Alstublieft, alstublieft, u is wel vriendelijk," stemde de rector toe; met een zucht van verlichting gaf hij den ander den brief, en luisterde in een aandachtige houding toe. De rector aanbad bijna den lord.

Beste mijnheer Podswell

Brenger dezès is een vriend van mij, die gaarne met enkele oude boeken in mijn bibliotheek kennis wenscht te maken, geef hem s.v.p. den sleutel, die, naar ik meen, mijn vader onder uw berusting heeft gegeven. Ik weet niet of de ratten van de oude boeken wat hebben overgelaten, maar in ieder geval heeft Mr. Hector Warren algeheele vrijheid tot handelen. Ik voeg hieraan nog toe, dat hij o.m. een brief in zijn bezit heeft voor den rentmeester, waarin

ik mijn vriend het recht geef, te doen met de Grange wat hij maar wil.

Met groet en hoogachting,
DELAMERE.

Zachtjes, bijna mechanisch las Hector Warren het vreemde epistel voor. De mond van den rector opende zich wijder en wijder. Mevrouw Podswell staarde hem verstomd aan, en zelfs Signa kon nauwelijks haar nieuwsgierigheid bedwingen. Met vuurrood gelaat hield ze haar oogen gevestigd op het boek naast haar.

"Lieve hemel..." stamelde de rector verward, "wat een buitengewone brief!" Hector Warren vouwde het schrijven op en overhandigde het hem met een glimlach op het gelaat.

"Lord Delamere is wel een weinig excentriek," zei hij. "U vindt misschien, dat dit schrijven mij een wel wat al te groote vrijheid van handelen geeft. Weest u maar niet bezorgd, ik zal van zulk een "carte blanche" geen misbruik maken. Ik wensch alleen wat in de oude bibliotheek te snuffelen, en dat is maar voor een paar dagen, misschien slechts enkele uren".

De rector slaakte een zucht van verlichting. Een vriend van den grooten lord Delamere moest natuurlijk met de meest mogelijke achting behandeld

woon: "Miss Grenville en ik ontmoetten elkaar toevallig aan het strand vanmorgen."

"Waarom heb je me dat niet gezegd, Signa," vroeg mevrouw Podswell achterdochtig.

"Ik geloof niet dat Miss Grenville het van eenig belang achtte," zei Hector Warren kalm, en Signa was dankbaar jegens hem, nu hij haar een antwoord bespaard had.

"Mijnheer Warren," begon de rector nu, "ik hoop, dat u mijn gast wilt zijn tijdens uw verblijf hier in het dorp; we zijn erg huiselijke mensen, maar..."

"Dank u hartelijk, mijn beste mijnheer, maar ik heb reeds een paar kamers besteld bij mevr. Thompson aan het einde der laan, en wil u niet gaarne tot last zijn. Trouwens mijn verblijf hier is erg onzeker, en ik ben tot mijn spijt aan regel in 't geheel niet gewoond, mijn maaltijden gebruik ik op de meest ongeregelde tijden."

De rector stamelde nog enkele flauwe tegenwerpingen, doch Hector Warren bleef bij zijn besluit.

"Dan kunt u hier in ieder geval toch wel lunchen. Lieve! — dit was voor mevrouw Podswell bedoeld — is er nog niet wat koude zalm?"

Hector Warren dankte echter beleefd.

"Ik eet zelden midden op den dag. Een sneedje brood en een glas water is veelal mijn lunch, en dat heb ik reeds gebruikt."

"U begrijpt," voegde hij er verklarend aan toe. "Ik heb enkele jaren gereisd en vond het beter, mijn behoeften te beperken. In sommige landen is een stukje brood en een schijfje meloen de beste maaltijd, dien men maar hebben kan."

"Precies, precies," mompelde de rector, die zich doodgeknien zou hebben, als hij niet minstens drie goede maaltijden per dag kreeg. "Juist... heel goed ingezien! Dan komt u toch dineeren? We dineeren om zes uur, en zullen..."

Hector Warren boog. "Dat is nu echte gastvrijheid, maar ik kan er tot mijn spijt geen gebruik van maken."

"Wanneer hebt u Mylord voor het laatst gezien? Deze brief is uit Genua! Is hij daar nog?" vroeg de rector, den brief nauwkeurig beziend.

"Ik denk 't haast niet," was het antwoord. "Delamere is altijd reizend en trekend; op dit oogenblik kan hij wel aan het andere eind van de wereld zijn... Eenige maanden geleden vertrok hij naar Egypte."

"'t Is jammer dat Mylord ons niet eens een bezoek brengt. Hij zou 't hier best ieder jaar eenige weken op de Grange kunnen uithouden. U zult wel verwonderd zijn, als ik u zeg, dat ik hem nog nimmer gezien heb. Ik geloof ook niet dat hij hier ooit geweest is."

"Ik ook niet," zei Lord Delamere's vriend. "Ja, 't is jammer. De Grange — ik heb het kasteel al gezien — is een prachtig buitenverblijf."

Het was eenige oogenblikken stil in de kamer; toen schuifelde de rector naar de deur. "Ik zal den sleutel voor u krijgen," zei hij. "Maar ik weet niet of u er wel mee binnen kunt komen. Het is maanden geleden dat de deur geopend werd. Ik had daar 's winters een vuur branden; misschien was het wel wat vrijpostig van me, maar ik waagde het er maar op. Ik hoop, dat Mylord mij niet te aanmatigend zal vinden."

"Delamere zal u integendeel dankbaar zijn," zei Hector Warren.

De rector verliet de kamer en een stilte viel weer in het vertrek. Signa, over haar werk gebogen, voelde Warren's donkere oogen op haar gericht, doch hij sprak haar niet aan. Mevrouw Podswell maakte eenige onbetekenende opmerkingen over het weer, en was het met hem eens, dat Engeland op het slechtste klimaat van de wereld kon bogen.

De rector trad nu de kamer weer binnen met een bos rinkelende sleutels in de hand:

"Hier zijn ze!" zei hij op zulk 'n plechtigen toon dat Signa er onwillekeurig van schrok. "Ik laat ze onder uw berusting, mijnheer Warren... eh... ahem... met het grootste genoegen! Ik weet niet of u een gids noodig hebt?" vroeg hij glimlachend.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Hector Warren stond op en nam lachend de sleutels aan. "Ik weet het niet!" zei hij.

"Misschien is het beter dat ik met u meega?" vroeg de rector met merkbaaren tegenzin — de dag was warm, en het was nu de tijd om in zijn studeerkamer te lezen, dat wil zeggen, een genoeglijk dutje te doen in zijn gemakkelijken stoel.

Hector Warren haastte zich hem te verzekeren dat zulks niet noodig was.

"Ik kan gemakkelijk den weg vinden," zei hij, "en als ik met de sleutels de deuren niet kan openen, zal ik wel een van de vensters los weten te krijgen. Goeden middag!"

(Wordt voortgezet.)

SOLDAATJE SPELEN.

worden; maar hij wist niet goed wat hij van dezen vreemdeling denken moest. Ongetwijfeld was hij een "gentleman," maar waarom droeg hij zulke versleten kleeren en zulk een afgedragen hoed... of hij moest arm zijn, en de rector die een instinctmatigen afkeer van armoede had, voelde zich ongevoerd verheugd dat Lord Delamere's geheimzinnige vriend slechts een paar dagen blijven zou.

"Zeker een of andere kennis die Lord Delamere op zijn reizen ontmoet heeft," dacht hij, "en dien hij toestemming heeft gegeven zijn bibliotheek te bestudeeren. 't Is maar beter beleefd en voorkomend tegen hem te zijn, veronderstel ik".

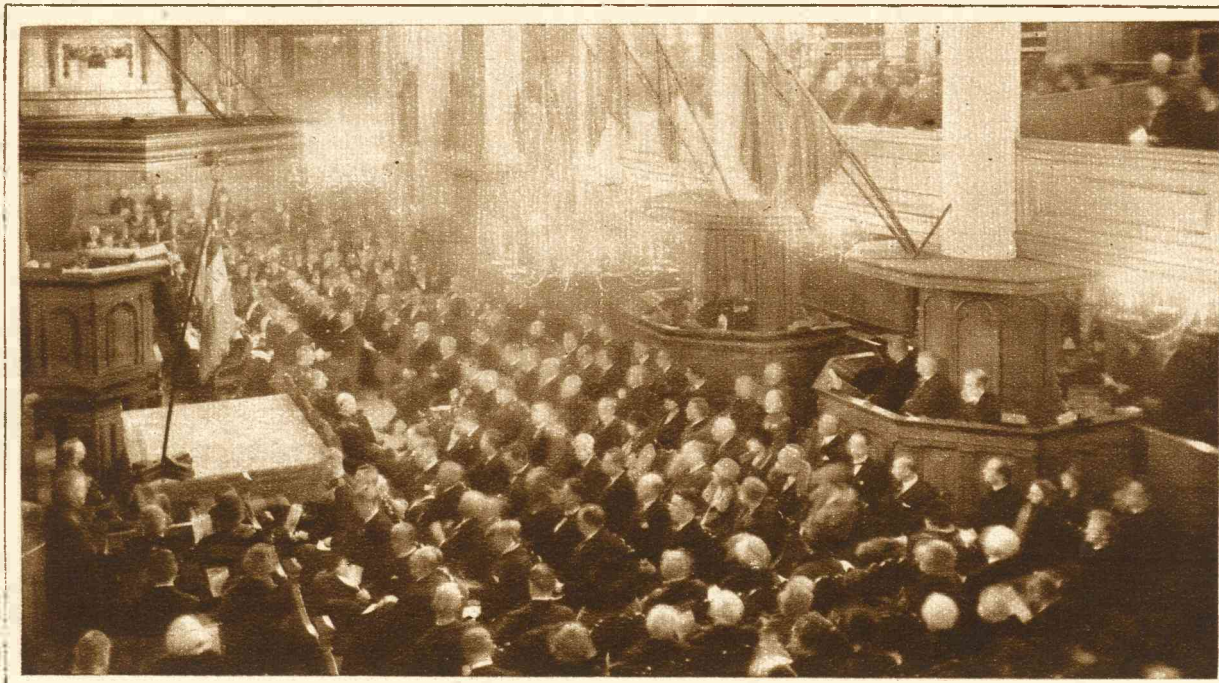
Nu de rector tot dit besluit gekomen was, zei hij glimlachend:

"Ahem — het zal ons verheugen als wij u van dienst kunnen zijn, Mr... Mr. Warren; Mylord wist dat hij op ons rekenen kon. Mag ik u aan mijn vrouw voorstellen."

Hector Warren stond op en boog in antwoord op het half beleefde, half gereserveerde knikje dat mevr. Podswell voor hem over had. Dan keek hij naar Signa; en de rector met een zacht kuchje, voegde er aan toe "En... ahem!... mijn nichtje, Miss Grenville."

De jongeman boog weer, terwijl Signa hem vriendelijk toeknikte, nauwelijks de oogen van haar werk opslaand. Het kwam haar voor, dat ze den rector en zijn vrouw bedroog door hen te laten denken, dat ze elkaar nu voor den eersten keer ontmoetten, maar ze vreesde een vloed van verwijten als ze hun de waarheid vertelde.

Hij wachtte of zij spreken zou, en zei dan ge-

In het kerkgebouw der Waalsche Gemeente zijn, zooals telkenjare het geval is, de nieuwbenoemde officieren in de Vrijwillige Burgerwacht op plechtige wijze beëdigd. Hierboven een foto van de plechtigheid.

Rita Never, de begaafde Engelsche pianiste, die heden (Vrijdag)avond in de Zedingskapel aan de Keizersgracht een concert zal geven.

De gebouwen Vondelstraat 35-37.

PRO SENECTUTE

In het begin dezer maand zijn de perceelen Vondelstraat 35-37, waarin vroeger de naar het gebouw aan de Reinier Vinkeles-kade overgegangene R. K. H. B. S. voor meisjes gevestigd was, in gebruik genomen door „Pro Senectute”. Zooals bekend is, heeft deze instelling ten doel, beter gesitueerden ouden van dagen een waardige huisvesting te bezorgen. Zoowel gehuwden als ongehuwden kunnen er hun intrek nemen in de door henzelf gemeubelde kamer, zoodat ze zich een „eigen thuis” scheppen kunnen. De inwonenden betalen er uitsluitend hun pension, de kosten voor het koopen en onderhouden van huizen worden door de vereeniging bestreden uit contributiën en giften. Verschillende plaatsen, o.a. Hilversum en Den Haag, bezitten reeds zulke pensions — nu heeft Amsterdam ook het eerste.

De conversatiezaal.

Een dame, die zich in haar kamer uitstekend thuis voelt.

* * *

Hiernaast rechts: De gemeenschappelijke eetzaal.

't Spook van Mont-Carlaine

Door BLANDA

De meeste groote-stad-menschen hebben hun geloof in spoken reeds lang verloren, maar op het platteland wortelt dit bijgeloof nog diep in de harten der eenvoudige boerenmenschen. Dit onderzocht ik eenige jaren geleden, toen ik mijn vakantie in een klein dorpje in het Zuidwesten van Frankrijk doorbracht.

Toch ben ik ervan overtuigd, dat zelfs vele stadsmenschen, die het griezelige avontuur dat ik daar beleefde, zouden hebben meegemaakt, hun angst weer hadden voelen herleven en ik geloof stellig, dat er op de twintig hoogstens één zou zijn geweest, die mij in mijn strijd tegen het „spook van Mont-Carlaine” had durven helpen.

Mont-Carlaine is een oud kasteel, dateerend uit de vijftiende eeuw, dat nog verwonderlijk goed voor het nageslacht bewaard is gebleven. De graven De Carlaine hadden indertijd het land rondom den heuvel, waarop het slot gebouwd was, laten ontginnen en langzamerhand was op die plek een dorp ontstaan. Toen in 1743 de laatste der Carlaines stierf bleef het slot langen tijd onbewoond, totdat ongeveer vijftien jaar daarna een rijk koopman er zijn intrek nam. Maar twee dagen na zijn komst stierf hij aan een geheimzinnige ziekte!

Sinds dien tijd liepen er onder de eenvoudige boerenbevolking de allerzonderlingste geruchten, maar niemand wist het rechte! Het is echter wel opmerkelijk, dat sindsdien nooit meer een koper voor het slot opdook en langzamerhand geraakte het eens zoo machtige bouwwerk in verval. Alleen ratten, vleermuizen en ander ongedierte huisde nog binnen die verweerde kale muren en niemand schonk verder aandacht aan het sombere huis op den heuvel.

Op zekeren dag echter zag een boer, die 's avonds laat van een ziek familielid huiswaarts keerde, voor een der vensterlooze ramen van het kasteel een witte gedaante, die door de bleke stralen der maan beschenen werd. De man schrok geweldig en rende, alsof de dood hem op de hielen zat, naar huis.

Den volgenden dag wist het geheele dorp, dat het op Mont-Carlaine spookte!

Juist op dien dag kwam ik in het dorp aan en toen ik mijn intrek in de herberg nam hoorde ik al spoedig van den praatgragen waard, wat er den vorigen avond gebeurd was. Aanvankelijk stelde ik niet veel belang in zijn verhaal, maar toen hij bij hoog en laag bezwoer, dat het op het slot spookte, besloot ik toch eens op onderzoek uit te gaan. Ik deelde hem echter niets van mijn plan mede.

Toen de avond viel, ging ik eens poolshoogte nemen. Zoals ik reeds zei, lag het slot op een heuvel. Een smal pad leidde van het dorp tot aan den voet van den heuvel en vol nieuwsgierigheid, belust op avontuur, volgde ik het pad om zoo mogelijk den top van den heuvel te bereiken.

Daar stond ik. Boven mij die donkere kolossus, ijsig trotsch afstekend tegen den flauw verlichten hemel. Geen geluid verbrak de stilte. Nauwkeurig overlegde ik bij mezelf, hoe ik het beste mijn plan ten uitvoer zou brengen. Om te beginnen moest ik den heuvel op! Maar hoe? Een pad was er niet! Toch begon ik vol moed naar boven te klauteren en na veel moeite gelukte het mij tenslotte den top te bereiken. Ik stond voor het slot.

De maan goot haar mat licht over den heuvel en verlichtte flauwtjes de zwarte muren van Mont-Carlaine, waar dat geheimzinnige spook moest huizen. Mijn hart klopte sneller, maar met alle macht dwong ik mezelf kalm te blijven.

„Kom kerel, er bestaan immers geen spoken!” sprak ik mijzelf moed in, maar toch kon ik een gevoel van onbehaaglijkheid niet onderdrukken. Alleen op dien heuvel, geen levend wezen in mijn nabijheid, ongewapend tegen mogelijk gevaar!

Zou ik wel verder gaan? Maar dan had ik al die moeite voor niets gedaan! Vooruit! Niet bang zijn, er bestaan immers geen spoken!!

Ik zocht een ingang en weldra vond ik een gat in den muur waardoor ik naar binnen klom. Ik kwam in een groote open ruimte en bij het licht van mijn zaklantaarn ontdekte ik tot mijn ontzetting op den vloer een schedel, een menschenlijken schedel!! Sidderend kwam ik naderbij en bemerkte, dat er op den vloer nog meer beenderen verspreid lagen, dit was natuurlijk de martelkamer geweest! Mij over mijn afgrijzen heenzettend, trachtte ik een opening te vinden, die leidde naar de torenkamer, waar de boer beweerde had het spook gezien te hebben. Na eenig zoeken vond ik in den muur een opening en niet zonder inspanning wrong ik mijn lichaam er door heen, maar op het zelfde oogenblik, dat ik mij aan den anderen kant uit het gat werkte, hoorde ik een doordringenden gil en een gestommel boven mijn hoofd. Er was dus iemand in mijn nabijheid! Het Spook?!

Ik wachtte met ingehouden adem, doch hoorde verder niets meer. Duidelijk had ik boven mijn hoofd het gestommel gehoord; ik richtte mijn lantaarn op de zoldering en ontdekte al spoedig

een luik, juist groot genoeg om iemand van mijn postuur door te laten. Verder was er geen uitgang. Ik moest dus door dat luik, maar het was te hoog om het van den grond af open te duwen. Ik begreep, dat ik nooit zonder behulp van een stok of ladder verder zou kunnen komen. Er zat dus niets anders op dan terug te keeren en den volgenden avond met de noodige gereedschappen mijn onderzoek voort te zetten.

Juist wilde ik den terugtocht aanvangen, toen ik als bij toeval mijn lantaarn op een hoek van het vertrek richtte en daar zag ik in den muur een gat ter grootte van een rijksdaalder! Behoedzaam sloop ik er naar toe, steeds mijn lantaarn er op gericht houdende. Toen ik er vlakbij was en aanstalten maakte om er door heen te kijken, hoorde ik een geluid als van het klikken van den haan van een geweer en op hetzelfde oogenblik verscheen door het gat de loop van een geweer. Instinctmatig sprong ik opzij! Tot mijn geluk! Op het zelfde oogenblik knalde een schot en ik voelde rakelings langs mijn hoofd een kogel suizen!

In minder dan geen tijd had ik mij door het gat in den muur gewrongen, rende de „martelkamer” door, klom door de opening in den buitenmuur en rende den heuvel af. Naar huis!

Eenmaal weer in de bewoonde wereld kwam ik tot bezinning. Ik zei echter tegen niemand iets van hetgeen ik beleefd had en ging stil naar de herberg, waar ik mijn kamer opzocht en kalm overlegde wat mij verder te doen stond.

Er was iemand in het slot, dat stond vast! Ook

Tegenstellingen

Een stad, bevuild door roet en slijk,
tot in de verste buitenwijk,
met snelverkeer, vol valschen klank
en overal benzine-tank
en wolken stof en doodsgevaar,
ondanks het seinend handgebaar;
het vunze broeinest van veel kwaad,
dat onze ziel geweldig schaadet.
De „landhaai”, die op vreemden loert;
de „gannef”, die een „zwijntje” moert;
een dronkelap, die schandtaal zingt;
publiek, dat zich om hem verdringt —
de slaven, zieken, zien zij niet
het schoone, dat de aarde biedt?

Een buitenhuisje in het groen;
geen menschen, die gewichtig doen;
wat wilgen aan den waterkant
en koeien in het weideland;
een kat, die zich eens lekker wascht;
een meid, die zingend water plast;
een trilling in de reine lucht,
terwijl de wind heel zachtkens zucht;
een eend, die jongen zwemmen leert;
een zwaluw, die daarboven scheert;
een snoek, die springt, op prooi belust;
de zon, die bloemen openkust —
't is leven, wat ik hoor en zie,
maar 't schoonste is: de harmonie!

HANS WACHTER.

was het zeker, dat er geen spook was, want voor zoover ik weet heeft een spook nog nooit geschoten!

Maar wat was het dan wel? Wie heeft er ooit gehoord, dat iemand in een oude ruïne woont en op zijn medemenschen schiet, wanneer zij in zijn nabijheid komen? Het bleef voor mij een onoplosbaar raadsel, maar juist daarom was ik vast besloten het mysterie op te lossen.

Met dit plan legde ik mij ter ruste en sliep in.

Den volgenden morgen toen ik ontwaakte, voelde ik mij opgefrist door den verkwikkenden slaap en maakte vlug mijn toilet. Beneden in de gelagkamer waren geen bezoekers. De waard, in zijn hemdsmouwen, wenschte mij „goeden morgen” en stelde de gewone vraag: „goed geslapen, Mijnheer?” Op mijn bevestigend antwoord begon hij een lange lofrede op zijn uitstekende bedden en frissche kamers. Ik liet hem echter maar praten, niet van zins een gesprek te beginnen.

Na het ontbijt begaf ik mij, voorzien van een langen stok met haak, opnieuw naar het kasteel. Ik wilde de situatie eens goed opnemen. De zon scheen helder en gaf het landschap een vroolijk aanzien. Lustig een deuntje fluitend liep ik het smalle pad af naar den heuvel, klauterde evenals den avond tevoren naar boven en bevond mij weer voor het slot. Door de opening in den muur klom ik weer naar binnen en kwam weer in de „martelkamer”. Doch de schedel was verdwenen! Er was 's avonds dus iemand na mij in het vertrek geweest! Ik liet mij echter niet afschrikken en wrong mijn lichaam door de opening, die toegang gaf tot het naastgelegen vertrek. Mijn eerste werk was het gat, waardoor de geweerloop verschenen was, te onderzoeken. Het resultaat was echter allesbehalve bevredigend. Ik keek er door, doch kon niets onderscheiden, alles was donker!

Ik begreep, dat ik moest trachten het luik in de zoldering te openen. Met mijn stok stootte ik er tegen en inderdaad gelukte het mij het te openen! Den stok vasthaken en naar boven klimmen, was het werk van een oogenblik. Ik bevond mij nu in een groote, ruime zaal, waarop vier deuren uitkwamen en in elk dier deuren bevond zich een gat!

Voorzichtig onderzocht ik de gaten, doch succes leverde dat onderzoek niet op. Ik probeerde de deuren stuk voor stuk te openen, te vergeefs! Er was geen verwikken of verwegen aan! Een andere uitgang was er niet, zoodat ik onverrichter zake moest terugkeeren. Langs denzelfden weg, waarlangs ik gekomen was, keerde ik terug, en kwam zonder veel moeite weer in de buitenlucht. Mijn plan was echter gemaakt en als dat niet lukte, zou ik mijn strijd tegen het „spook” van Mont-Carlaine moeten opgeven.

In het dorp teruggekeerd trachtte ik mij van de hulp van vier jonge, flinke kerels te verzekeren en na veel gepraat gelukte het eindelijk vier stoere boerenjongens te overreden mij 's avonds op mijn tocht naar het „spookslot” te volgen.

Toen het avond werd begaf ik mij met hen op weg, voorzien van mijn stok, een stevigen beitel, een revolver en een zaklantaarn. Mijn vier helpers droegen ieder een wit laken onder den arm.

Toen de duisternis inviel en het raam van de torenkamer flauw beschenen werd door de bleke stralen der maan, vertoonde de witte gedaante zich weer. Mijn metgezellen voelden zich weinig op hun gemak, maar ik sprak hun moed in zooveel ik kon. Op een donker gedeelte van een stuk weiland, recht tegenover het slot, hielden zij zich in de lakens. Daarna gingen zij in het licht der maan staan en ik gaf hun opdracht de bewegingen van het spook nauwkeurig na te bootsen en te blijven waar zij waren. Ikzelf ging het smalle pad naar den heuvel op en wilde het slot binnendringen om het „spook” te ontmaskeren. Zij hadden alleen tot taak de aandacht van den geest af te leiden en mij zoodoende in de gelegenheid te stellen, zonder gevaar van doodgeschoten te worden, het geheimzinnige wezen te naderen.

Alles verliep naar wensch. Al spoedig had ik mij weer door het gat in den muur gewerkt en dank zij mijn kennis van de situatie gelukte het mij zonder moeite tot in de kamer met de vier deuren door te dringen. Mijn revolver in de rechterhand en mijn zaklantaarn in de linker, ging ik behoedzaam verder. Na veel inspanning gelukte het mij, met behulp van mijn beitel, de vier deuren te forceeren. Een ervan gaf toegang tot een trap. Die moest ik op, naar de torenkamer!

Voorzichtig ging ik verder, voortdurend met mijn lantaarn de wanden belichtend en op alle gebeurlijkheden voorbereid!

Boven aan de trap bevond zich een deur. De deur van de torenkamer! Het leed geen twijfel, achter die deur moest zich het spook bevinden!

Tot nu toe was alles prachtig gelukt. Op mijn teenen sloop ik naar de deur en voorzichtig richtte ik het licht op het paneel. Ook daarin bevond zich weer een schietgat!!

Ik ging op mijn teenen staan en keek naar binnen. Daar voor het venster zag ik een witte gedaante, de armen wijd uitgespreid, in de eene hand een schedel, in de andere een geweer!!

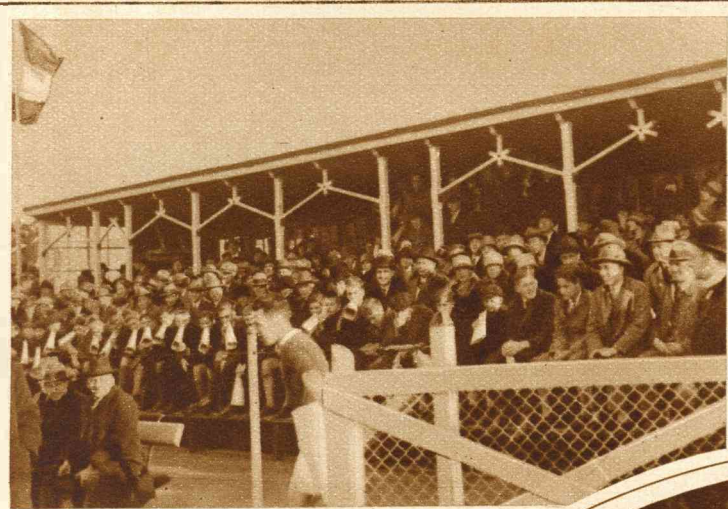
Dat was mijn belager! Het „spook” was dus werkelijk een mensch! Juist zooals ik gedacht had. Het oogenblik tot handelen was gekomen!

Stil wrong ik mijn beitel tusschen deur en muur, één forsche ruk en de deur vloog open!

Op hetzelfde oogenblik keerde de gedaante zich om en vuurde! Het schot miste. Ik sprong op hem toe en een vreeselijke worsteling ontstond. Hoe het gebeurde weet ik niet, maar plotseling ging mijn revolver af en mijn tegenstander bleef roerloos liggen. Ik sprong op en snelde naar het raam. Ik riep mijn helpers dat alles veilig was en duidde hen uit hoe zij mij konden bereiken. Intusschen knielde ik bij het lichaam neer en legde mijn hoofd op zijn borst. Hij was dood. Ik trok de kap, die hij over het hoofd droeg, weg en blikte in een paar groote, glazige oogen. Er was geen twijfel aan, ik had hem vermoord!

Zenuwachtig en bevend over al mijn leden riep ik mijn helpers en tot mijn blijdschap waren zij spoedig in de torenkamer. Ik vertelde hun mijn avontuur en stil naar het ontzielde lichaam op den grond kijkend, hoorden zij mij aan. Toen namen wij hem op en droegen hem naar beneden, den heuvel af, naar het dorp. Ik ging onmiddellijk rapport uitbrengen bij den burgemeester en deze herkende in den overledene een krankzinnige die ongeveer een week geleden uit het gesticht ontsnap was. Ondanks nauwkeurige nasporingen was het niet gelukt hem te vinden totdat ik, gedreven door mijn zucht naar avontuur, het spoor van den ontvluchte ontdekte en hem onschadelijk maakte. Het Spook van Mont-Carlaine was overwonnen en de vreedzame rust was in het dorp weer-gekeerd.

Tot slot diene nog, dat de burgemeester, geheel van het gebeurde op de hoogte gebracht, geen termen aanwezig vond mij wegens moord te arresteeren. Ik had uit zelfverdediging gehandeld.

Ajax wint in Dordrecht met 2-1 van D.F.C. Aan de Dordtsche jongens lag het zeker niet, dat D.F.C. verloor. Met groote toeters werd de Dordtsche ploeg aangemoedigd.

Sport van Zondag

Doelverdediger De Boer gepasseerd. Ruysch heeft D.F.C.'s eenige doelpunt gemaakt.

De hoofdstad is Zondag j.l. van eerste klasse voetbal verstoken gebleven. De eenige vastgestelde wedstrijd, die tusschen Spartaan en Z.F.C., ging wegens afkeuring van het veld te Sloterdijk niet door.

Het is misere met het Spartaanveld. Verbazend veel regen was er in de afgelopen week niet gevallen en we vragen ons met angst en vreeze af wat er van Spartaan's programma terecht moet komen.

De meeste belangstelling voor de verichtingen onzer 1e klassers ging ditmaal uit naar Ajax, dat in Dordrecht met

Ajax op weg naar het kampioenschap. Het Amsterdamsche elftal.

Heldersche elftal, dat nog een goede kans op het kampioenschap had.

In de andere 2e klasse afdeeling heeft D.E.C. zich op afdoende wijze van zijn concurrent H.V.C. ontdaan. Met niet minder dan 5-0 wonnen de Amsterdamsche 2e klassers. Precies eenzelfde kunststukje haalde Velox uit. In Utrecht leed n.l.W.F.C., dat verleden week nog D.E.C. versloeg, 'n 5-0 nederlaag. Voorloopig heeft het aantal kampioenscandidaten in deze afdeeling zich dus weer tot twee beperkt, doch de uitslagen wijzen er op, dat nog heel wat kan gebeuren.

De voetbalwedstrijd D.E.C.—H.V.C. Moment, waarop de Amsterdammers één van hun 5 doelpunten fabricceeren.

D.F.C. kampte om de voorloopige bezetting van de bovenste plaats. Vergezeld van een zeer groot aantal rood-wit gezinde Amsterdammers trokken de Ajaxiaden naar het oude Dordt en was reeds verleden week de reis naar Hilversum voor de Amsterdammers geen onaangename, ditmaal zullen de Ajax supporters nog wel meer voldoening van hun uitstapje hebben gehad.

Door hun technisch beter spel hebben de Amsterdammers hun Dordtsche concurrenten een nederlaag toegebracht. De vrij jeugdige D.F.C.-ploeg speelde met een heilig enthousiasme, doch ditmaal geschiedde niet hetgeen men zoo vaak ziet gebeuren. Ajax' meerdere routine woog het zwaarst en was voldoende om den Amsterdammers heel kostbare puntjes te schenken.

Ajax gaat nu aan het hoofd, op den voet nog gevolgd door D.F.C., 't Gooi en ook Blauw-Wit.

De Zebra's hebben in Rotterdam tegen Sparta uitstekend werk gedaan.

Het arme, herhaaldelijk van opstelling veranderde Sparta, is er slecht aan toe. Geen van de wijzigingen, welke het Rotterdamsche elftal ondergaat, brengt de gewenschte verbetering. Er stapelen zich weer donkere wolken op aan Sparta's horizon.

Met Blauw-Wit gaat het intusschen crescendo. De stadionbewoners hebben maar één verliespunt meer dan Ajax. Er behoeft dus niet veel te gebeuren. Wanneer zowel Ajax als Blauw-Wit blijven spelen als in de laatste wedstrijden, kan de strijd om den kampioensstitel, voor de Amsterdammers interessanter worden dan ooit tevoren.

Voor de 2e klassers was het een goede dag.

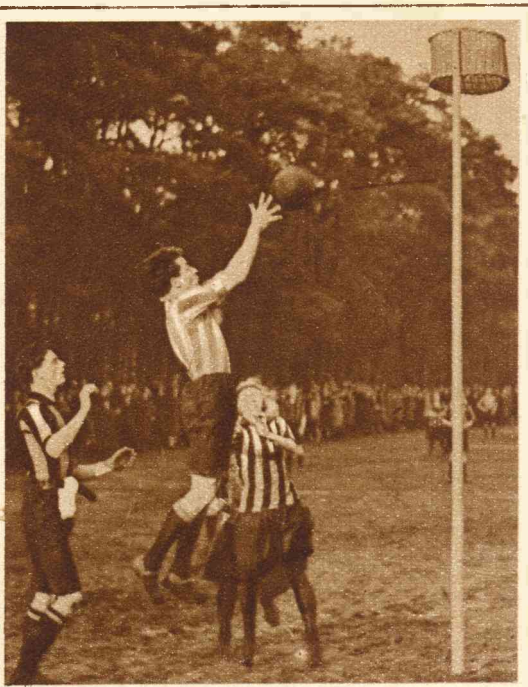
Zeeburgia is zich krachtig aan het herstellen. Voor de tweede maal is Helder Zondag door de „whites" geklopt. Een leelijke tegenvaller voor het

De korfbalwedstrijd D.T.V.—D.E.V. in het Parkschoouburgterrein. Aanval van D.E.V. op het doel der tegenpartij.

Een tweede kiekje uit den wedstrijd D.E.C.—H.V.C. De Amersfoortsche doelverdediger in actie.

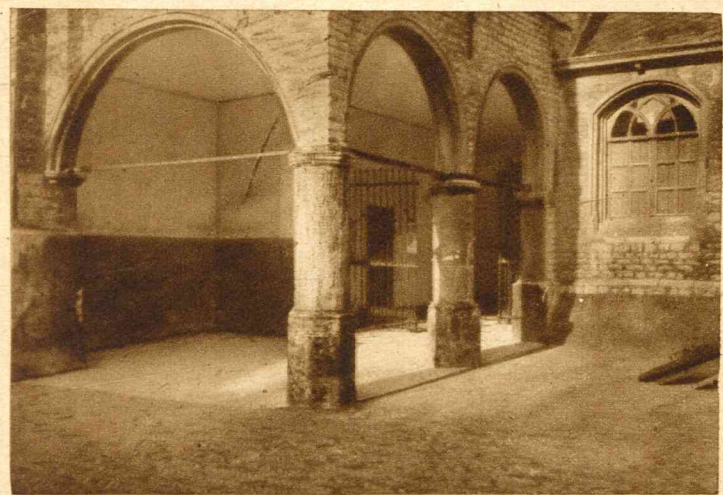

Spelkik uit den korfbalwedstrijd Excelsior-Koog Zandijk te Hilversum.

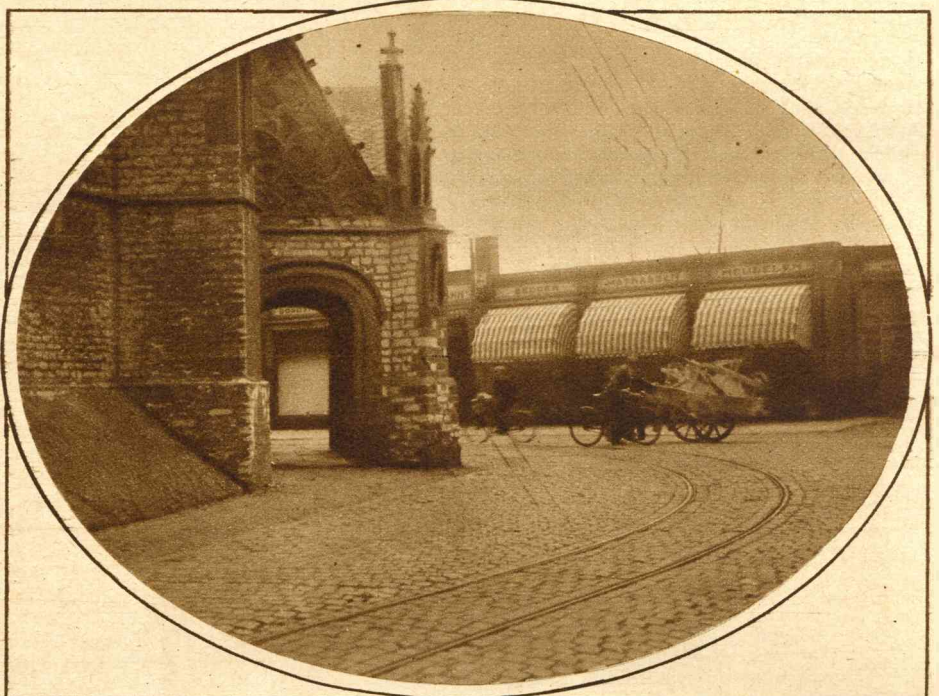

In aansluiting aan de foto op de titelbladzijde hier nog een tweetal kiekjes van de groote drukte in de Amsterdamsche Honthaven. Links: Een der booten aan het lossen. Rechts: Een kijkje in het ruim, waar de delen netjes liggen opgestapeld.

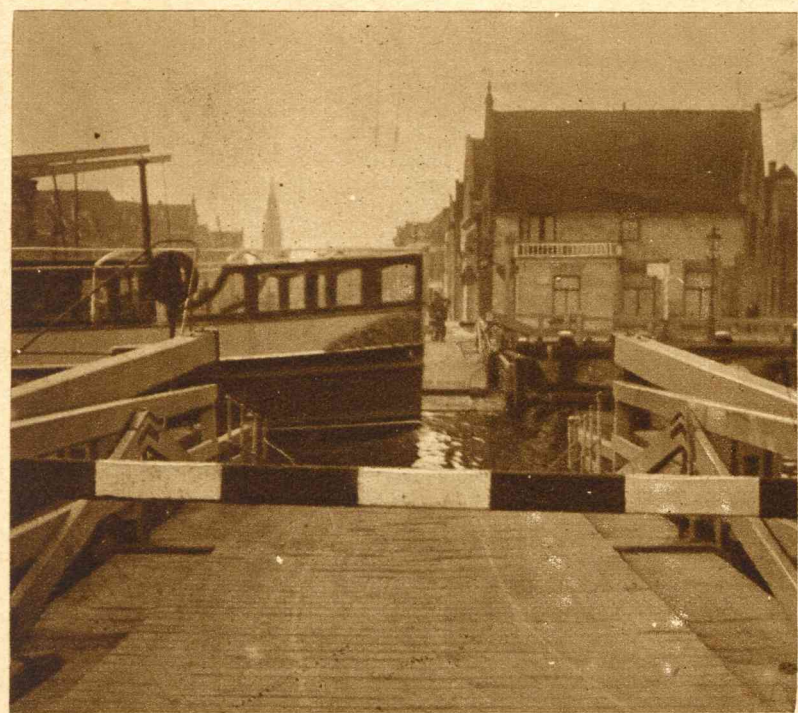
Gemengd Nieuws

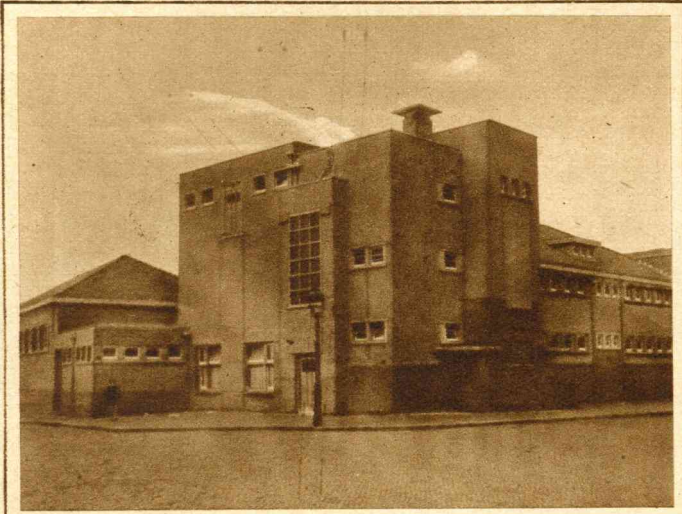
De Groote Kerk te Alkmaar heeft als bouwwerk zeker haar schoon

.... doch vormt voor het verkeer naar de Koorstraat een gevaarlijken hoek.

De Schermvlotbrug te Alkmaar, die tusschen 130 en 150 maal per dag geopend wordt. De beambten van den Rijks Waterstaat, die met de bediening van de brug belast zijn, hebben geen gemakkelijk werk. Er bestaat n.l. een ploegenstelsel, doch daar er maar drie man voor de bediening beschikbaar en twee man tegelijk voor de bediening noodig zijn, kan slechts met anderhalve ploeg gewerkt worden. Gevolg is, dat deze beambten een werktijd hebben, varierend tusschen 10 en 16 uur per dag zonder rusttijd, éénmaal om de veertien dagen een rustdag en 34 weken per jaar nacht- en maar 17 weken dagdienst. Hoe de Rijks Waterstaat dat met de Arbeidswet in overeenstemming brengt, is ons een raadsel.

Een foto van de nieuwe school in de Rochdalebuurt te Alkmaar, die de vorige week geopend is.

Door den burgemeester van Alkmaar is aan den heer A. Groot, op verzoek van het bestuur van het Carnegie Heldenfonds te 's-Gravenhage, een loffelijk getuigschrift uitgereikt, wegens het met levensgevaar redden van drie kleine kinderen uit het Werfkanaal te Helder.

Aan het einde der Kloosterlaan te Duivendrecht nadert het Klooster der Clarissen zijn voltooiing. Begin Februari hoopt men het te kunnen betrekken.

GEMENGD FOTONIEUWS

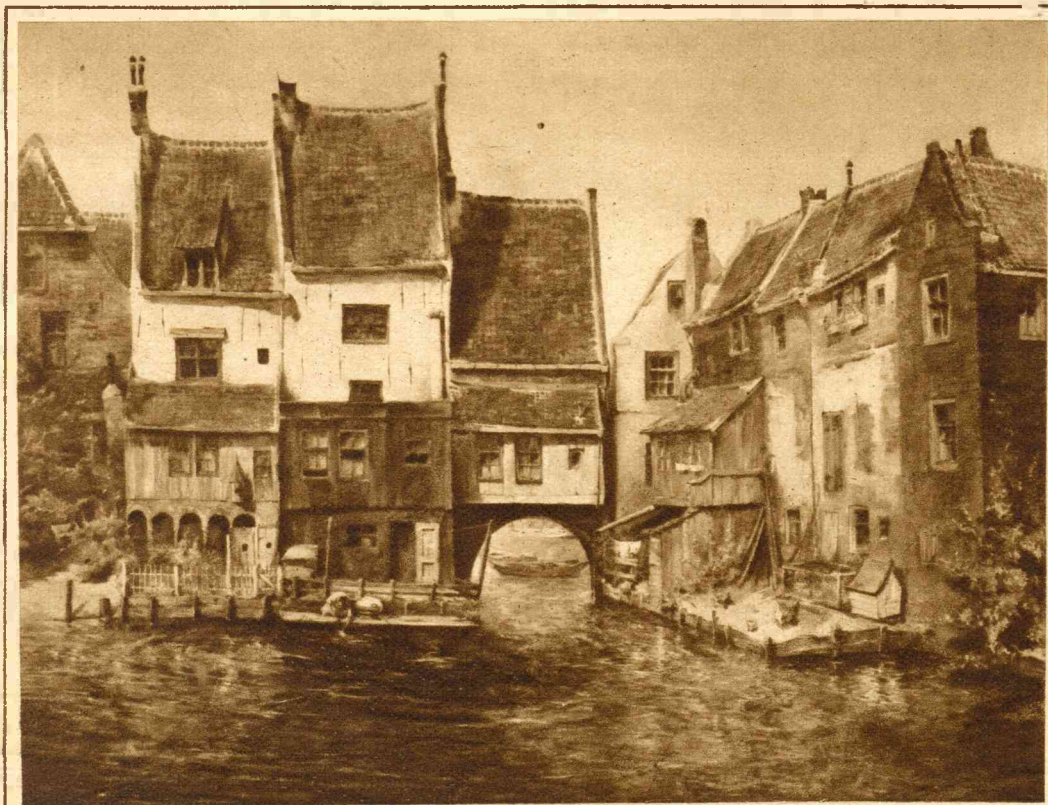
De onlangs opgerichte vereeniging van Nederlandsche Beeldende Kunstenaars „De Brug” heeft Zaterdag in het Stedelijk Museum te Amsterdam een tentoonstelling geopend van werken harer leden, die vier zalen in beslag neemt. Op bovenstaande foto een groep exposanten.

Otto Hanraht — Boy en William.

J. Nieuweg — Man en vrouw.

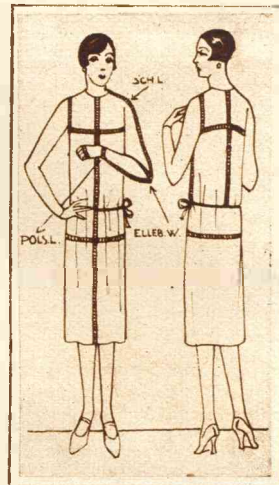

Dirk Kunzinga — Oude huizen te Enkhuizen.

De boerderij van den heer Liefing te Castricum, die door brand vernield werd. Het vee kon gelukkig gered worden, maar een groote voorraad hooi ging mede verloren.

De Vrouw en Haar Rijk

BERICHT. Wij stellen onze lezeressen in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele Bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg. voorb.) Taillewijdte. De Taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De Heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De Voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De Zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De Ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-Elleboog- en Polslengte. waar bij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen. (volg. voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Arms-gatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maat nemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen Kantoor”. Postbus no. 1, Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 51 f 0.95, nr. 52 f 1.20, nr. 53 f 1.20, nr. 54 f 0.75, nr. 55 f 0.85.

WINTERMANTELS

Bovenstaande teekening maakten wij voor onze lezeressen, die nog geen nieuwen wintermantel hebben aangeschaft. Zoowel de dames-mantels als de kinderjassjes zijn zeer eenvoudig te maken en bijzonder chic.

No. 51 is een elegante mantel van zwarte crêpe-satin, welke op de schouders en heupen met smockwerk is versierd. De verdere garnering bestaat uit een lichtgrijsen bontkraag, manchetten en breeden rand langs de zijpanden. Het verdient aanbeveling, een dergelijken mantel, behalve met zijde, half met wattine te voeren. Dit voorkomt de vlugge slijtage en is bovendien veel warmer.

No. 52 is zeer geschikt om van velours-de-laine vervaardigd te worden. Het model is een ietsje bloesend en op zijde met een groep platte plooiën versierd. Een Columbia of skunks-kraag met dito manchetten voltooien het geheel.

No. 53 is ondanks de eenvoudige lijn een buitengewoon elegante mantel van bordeauxkleurig velours met rijke bontgarnering. Ook voor avondmantel is dit model zeer geschikt. Men neme dan echter brocaatstof of velours-chiffon dat men met zilver of wit vossenbont garneert.

No. 54 is een allerliefst kindermanteltje van hel rood velours-de-laine, dat langs kraag, manchetten en zakjes met franje in dezelfde tint is versierd.

No. 55 is een doelmatig, recht meisjesmanteltje van Schotsche „tweed”, dat men met of zonder schoudercape kan maken. Een flinke bontkraag voltooit dit jeugdig geheel.

EENIGE RECEPTEN VAN APPELGERECHTEN. APPELMOES.

3 pond zure moesappelen
pl.m. 1 d.L. kokend water.
pl.m. 100 gr. suiker.
citroenschilletje.

Bereiding:
Schil de appelen, snijd ze in vieren, verwijder de klokhuizen en kook ze heel vlug met het kokende water en 't citroenschilletje tot moes. Zeef ze door een paardeharen zeef. Roer er de suiker door en verwarm ze zoo nodig, indien ze te veel is afgekoeld.

N.B. Indien de schil van de appelen rood is, kan men de appelen wasschen, in vieren

snijden en tot moes laten koken. De gezeefde appelmoes zal dan rose van kleur zijn.

Indien de appelmoes koud gediend wordt, kan ze opgedaan worden in een vlaschaaltje en gegarneerd worden met jam of confituren.

APPELMOES MET CUSTARDVLA.

Appelmoes als boven beschreven is.

Voor de custardvla:

1/2 L. melk.
stukje vanille
35 gram custard powder
pl.m. 50 gram suiker.

Bereiding:

Meng de custard aan met wat koude melk tot een volkomen gladde en dun vloeibare massa. Laat de overige melk trekken met de vanille.

Breng ze vervolgens aan den kook, giet er het custard mengsel roerende in en blijf roeren tot de vla gaar en mooi van dikte is, pl.m. 5 minuten. Maak ze op smaak met suiker af. Verwijder de vanille. Doe de appelmoes in een vlaschaal en bedek deze met custardvla.

RIJST MET APPELEN.

200 gr. rijst
pl.m. 18 zure appelen van gemiddelde grootte.
40 gr. boter
pl.m. 200 gr. suiker
citroenschilletje
iets zout.

Bereiding:

Wasch de rijst, zet ze op met 7 d.L. koud water, iets zout en citroenschilletje. Kook ze voor 3/4 deel gaar. Schil de appelen, snijd ze in vieren,

verwijder de klokhuizen. Voeg ze bij de rijst, als deze voor 3/4 deel gaar is. Laat alles zonder roeren zachtjes gaar koken. Roer er de suiker door, desgewenscht een stukje boter, maar zorg, dat de rijstkorrels niet stuk gaan.

N.B. Men kan deze massa in een vuurvast schotel doen, met wat suiker en fijne kaneel doorengeroerd bestrooien, iets boter er over doen en in den oven een bruin korstje laten krijgen.

GEBRADEN APPELEN.

8 groote, zure appelen
pl.m. 60 gr. suiker
1 d.L. water
2 theelepeltjes fijne kaneel

DECEMBER aanvang

NIEUWE CURSUSSEN in

Naaien, Knippen en Patroon teekenen ter vervaardiging van EIGEN KLEEDING.

Kleine Clubjes f 6.— per maand.

Opleiding diploma Costumière • Coupeuse • Leerares.

Nederlandsche Modevakbond

Mevrouw BOUMAN, Leerares.

Overtoom 381, Amsterdam, bij tramlijnen 1, 6 en 23.

STOOMWASSCHERIJ „NEERLANDIA”

3de Hugo de Grootstraat 17 - Tel. 33908

25 cent per K.G. - 25 cent per K.G.

HELDER en CONCURREEREND

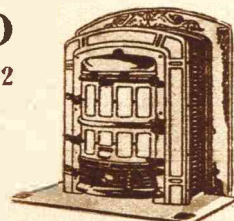
Voor Hotels en Café's Speciale Tarieven.

EIGENHAARD

Ceintuurbaan 342 - Telef. 26042

AMSTERDAM

Desgewenscht termijnbetaling

Dames, wilt U van een ouden hoed nog iets moois laten maken? Gaat dan naar de
Dameshoedenfabriek
Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447
 Geopend van 9-6 uur, 's Zaterdags tot 1 uur.

sel er op, in een matig warmen oven en laat de appels gaar worden (pl.m. 3/4 uur). Bedruipt ze af en toe.

APPELSNEEUW.

5 à 6 moesappelen
 citroenschilletje
 4 eiwitten
 4 lepels poedersuiker,
 een weinig vanillepoeder.

Bereiding:

Kook op de bovenbeschreven wijze gezeefde appelmoes, van appelen met citroenschilletje. Klop het eiwit stijf, roer er de poedersuiker en het vanille poeder door. Voeg hierbij steeds kloppende de appelmoes, als deze bekoeld is. Doe deze massa op in een vlaschaal, gegarneerd met confituren of figuren van bessengelei.

Ook kan dit in glazen geëind worden en kunnen er biscuits bij gepresenteerd worden.

MERINGUE VAN APPELEN.

1 K.G. zure appelen; pl.m. 80 gr. suiker; 2 eetlepels abrikozen-marmelade; 3 eierdooiers (voor de appelmoes); 3 eiwitten; 150 gr. suiker (voor den schuimkop).

Bereiding:

Maak op de gewone wijze een gezeefde appelmoes; vermeng deze met de suiker, eierdooiers en abrikozen-marmelade. Doe deze massa in een vuurvasten schotel en laat ze koud worden.

Klop daarna de eiwitten zeer stijf; roer de suiker er met een paar slagen doorheen; bedek hiermede de appelmoes en laat den schuimkop in een zeer matigen oven heel licht bruin en door en door bros worden (pl.m. 1 uur).

Bereiding van den schuimkop:

Maak eerst een bedekkende laag op de appelmoes en leg het overige eiwit als schuimpjes er op of spuit het eiwit door een zakje er op.

APPELCOMPOTE.

4 rijpe handappelen
 4 d.L. water
 2 d.L. Rijnwijn
 schil van 1/2 citroen
 pl.m. 40 gr. suiker
 aardappelsago
 geconfijte kersjes.

Bereiding:

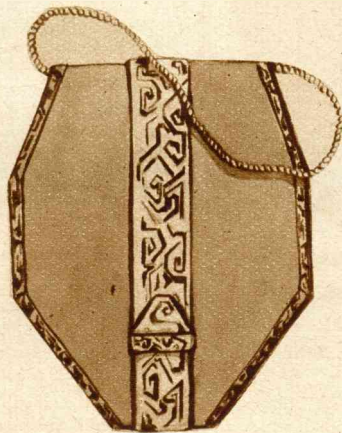
Schil en halveer de appelen.

Verwijder de klokhuizen. Leg iederen halven appel dadelijk in koud water. Kook ze voor zichtig, zonder dat ze

stuk gaan, in een platte pan met water, Rijnwijn, citroenschil en suiker. Leg iederen halven appel, die gaar is, in een compôte-schaaltje. Kook, als alle appels er uit zijn, het vocht nog wat in en bind het een weinig met aangemengde aardappelsago. Maak het sausje, als geen Rijnwijn gebruikt wordt, af met citroensap. Giet deze saus, zonnodig gezeefd, over de appelen. Plaats in de opening van het klokhuis een half geconfijt kersje.

EEN ZELFGEMAAKT TASCHJE.

De winter is reeds ten volle ingetreden, hetgeen men niet alleen bemerkt aan het korten der dagen, aan het miezerige regenweer, maar ook aan de opening van het seizoen. Overal ziet men affiches met de aankondigingen van de series concerten, comedies, opera's, dancings etc., die dezen

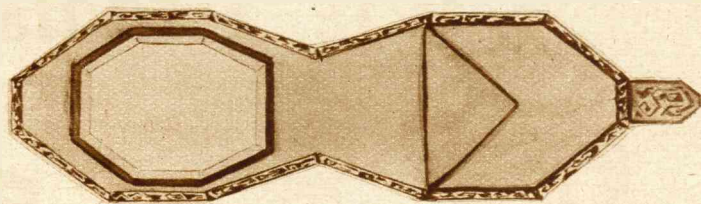

winter weer zullen worden gegeven, hetgeen de dames weer overlopend veel werk zal verschaffen, denkende aan de noodige verschillende toiletten en de daarbij gebruikelijke mode artikelen. Een onmisbaar voorwerp, vooral in dezen laatsten modernen tijd, waar de slanke lijn zoo gehandhaafd wordt, waar dus alles mee moet werken om elke dikte te voorkomen, is wel „het taschje." Want waar moet de zakdoek blijven, het onmisbare poederdoosje, het

spiegeltje? Plaats voor het ondergoed is er al bijna niet meer, laat staan voor een zak in de japon! Op allerlei plaatsen werd de zakdoek geborgen; in de mouw, in de kous en op meer dergelijke plaatsen, wat ik voor mij niet erg hygiënisch vond. Gelukkig dat de tasschen daaraan een einde hebben gemaakt, die nu dan ook als paddestoelen uit den grond rijzen. Allerlei mogelijke vormen: de groote leeren tasschen, geschikt voor de reis en diverse boodschappen, de tasschen, die veel op kleine koffertjes gelijken, taschjes voor de afternoon tea, voor concerten en opera's. De groote tasschen van fluweel of pluche gemaakt in een beugel gevast, ziet men ook veel dragen. Verder de promenade tasschen. Bijna al deze tasschen en taschjes zijn met wat handigheid zelf te maken. Zelfs wel eenvoudige leeren tasschen, die, door ze met een andere kleur te appliqueeren zooals de van te voren gemaakte tekening aangeeft, een heel aardig effect maken.

Hierbijstaand schetsje geeft u 'n model van een taschje, dat u kunt gebruiken als concert of visite taschje. Om dit modelletje te maken is een beetje nauwkeurig werk en wat handigheid noodig. Men knipt van heel slap dun karton den grondvorm, die overtrokken wordt met een soort dunne katoen of nog beter met tulle. Vijf kanten kunnen met de machine dicht gestikt worden, dan wordt de kartonnen vorm erin geschoven, en naait men de twee andere zijden met een fijn steekje dicht. De buitenkant moet van vrij stevige stof gemaakt worden, b.v. brokaatstof of zwarte zijde. (Iedereen zal nog wel overgeschoten stukjes stof in de lappenla hebben!)

Neemt men hiervoor olijfgroen, dan kan men het van binnen met witte ripszijde uitvoeren. Daarna kan het kleine zakje, dat voor zakdoek en poederdoos dient, er opgenaaid worden zooals nevenstaand schetsje u laat zien. 't Spiegeltje is er met huishoudlijm ingeplakt. De sluiting, het rechte bandje, dat over het heele taschje in de lengte loopt, is een gewerkt zilverbandje. U kunt het in het midden over de geheele lengte hechten, want naait u het aan beide kanten, dan doet het stijf aan. Een klein in de breedte liggend

stukje band op den bovenkant dient als lipje, waar men bij sluiting het bandje door kan schuiven. Draagt u het taschje liefst aan den arm, zoo kunt u nog een vrij zwaar koordje

aan den bovenkant bevestigen — en tevens kunt u het geheele taschje met een gewerkt zilverbandje omboorden.

NELLY.

Vraag

Seli

de heerlijke zuivere wrijfwas

FABRIKAAT VAN DE ERDALFABRIEK

HELDERSCHE LUNCHROOM

Spoorstraat 51
HELDER

HET adres
 voor koffiedrinken

DAMES

Weet U dat wij beroemd zijn door ons Polkaknijpen? Probeer U het ook eens bij ons.

C. H. SCHRÖDER
 Reestr. 16 - Tel. 32759

Onze Wandelprijsvraag

(PRIJSVRAAG No 35)

Wij geven ditmaal, met het oog op het a.s. Sint Nicolaasfeest eens een bijzondere prijsvraag, en wel een wandelprijsvraag, waarvan ook onze adverteerders voordeel zullen hebben, omdat ze de aandacht vestigt op hun Sint Nicolaas-étalages en de uitgeloopte prijzen zooveel mogelijk bij in ons blad adverteerende winkeliers gekocht zullen worden.

Wij zullen n.l. bij eenenveertig winkeliers in de étalage een gedrukte letter neerleggen die, met hun eenenveertigen samen een zin vormen, betrekking hebbend op de waarde van het adverteeren in *De Stad Amsterdam*.

Deze eenenveertig winkels zijn:

1 Fa. Kreymborg en Co Nieuwendijk hoek Martelaarsgracht
 2 Kaspar Hiddink Nieuwendijk 11
 3 Speciaalzaak Haarlemmerstraat 38
 4 Spaan en Bertram Haarlemmerstraat 123
 5 Chrispijn Knollendamstraat 5
 6 Chrispijn v. d. Duynstraat 7
 7 J. Doets J. Catskade 42
 8 Chrispijn Hugo de Grootplein 14
 9 Kaspar Hiddink Leliegracht 36
 10 Anton Huf Rozengracht 8-10
 11 Schröder Reestraat 16
 12 De Ridder Hartenstraat 21
 13 van Driel Prinsengracht 447

14 Clewits en v. d. Wal
 15 Kreymborg en Co
 16 Chrispijn
 17 Bureau Electron
 18 Gerard R. de Goede
 19 Kaspar Hiddink
 20 Helle en Co
 21 F. Mattern
 22 Sakes
 23 Bakkerij de Tijdgeest
 24 Maison Marcel
 25 Chrispijn
 26 Buehre
 27 Anton Huf
 28 Blom
 29 Kreymborg en Co
 30 Kaspar Hiddink
 31 Photo Artistique
 32 Beutler

33 Bakkerij de Tijdgeest
 34 van Halteren
 35 Kreymborg en Co
 36 Kaspar Hiddink
 37 Chrispijn
 38 Bollemeyer
 39 Bakkerij de Tijdgeest

40 Gebrs. Forma Utrechtschestraat 85
 41 Kreymborg en Co Leidschestraat 1

Zij die aan deze wandelprijsvraag willen deelnemen, zullen dus deze eenenveertig étalages moeten gaan zien, de letter die er in ligt noteeren en, thuis gekomen, trachten die zoo te schikken, dat ze den gevraagden zin vormen.

Onder hen, die de goede oplossing hebben gevonden, zullen een 25-tal prijzen worden verloot, n.l.

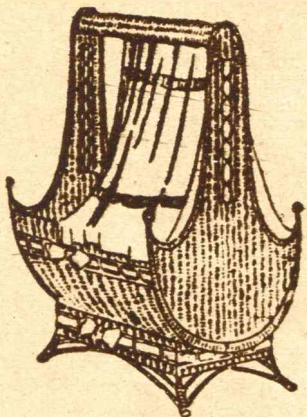
1 Oud Hollandsch tafeltje
 1 étui met 12 kelkenbakjes
 1 fraai presenteerblaadje
 1 kistje sigaren (50 stuks)
 1 tabakspot
 20 boekwerken.

De letters zullen in de étalages gelegd worden in den avond van den 25sten November en daar blijven liggen tot den 2den December. In dien tusschentijd zal men dus zijn kans moeten waarnemen.

Oplossingen, die uitsluitend op een open briefkaart geschreven mogen worden, geadresseerd aan den Prijsvraagredacteur van *De Stad Amsterdam*, Keizersgracht 234, Amsterdam, moeten ons vóór den 10den December bereiken hebben.

Wie 't laatst licht, licht 't best

Wiegen en

Luiermanden

bij P. F. L. DE RIDDER
alleén Hartenstraat
Tel. 43193, Amsterdam.

Hij: „Ja, bij mij is het net zoo. Maar wat ik je vragen wou, ga je vanavond ook dansen?”
Irene: „Ik dansen vanavond? Maar natuurlijk ga ik.”

HET RENPAARD.

Eenige weken geleden werden de paarden van een welbekende stalhouderij verkocht. Er was een paard, dat zoo oud was, dat het nauwelijks op z'n poelen kon blijven staan. Het dier werd naar voren gebracht en de notaris begon „z'n waar” aan te prijzen: „Heeren,” zei hij, „hier heb ik nu het genoeg een eerste klas renpaard te verkopen. Is er iemand, die er duizend gulden voor biedt?” Een van de aanwezigen deed een bod van honderd gulden.

„Werkelijk heeren! Dat is te bar. Eén honderd gulden maar voor zulk een beest... Dat is te erg. Nog eergisteren haalde het de 6000 meter in 10 minuten. Niemand meer dan honderd gulden... Niemand...? Voor de laatste maal... verkocht!”

De trotsche kooper nam z'n „renpaard” mede en bemerkte dra, dat het dier geen kans zag om de 6000 meter in een uur af te leggen. Woedend ging hij naar den notaris en vroeg hem of hij niet beweerd had, dat het dier de 6000 meter in 10 minuten haalde.

„Ja... natuurlijk!” was het antwoord.
„En wanneer gebeurde dit dan wel?” vroeg de bedroegen kooper sarcastisch.
„In een spoorwegwagon!”

WIE VAN DE TWEE.

Een toornig heer dwalde zijn knecht, voor den spiegel en bulderde hem toe: „Kijk nu eens in den spiegel wat een apentronie!”

„Ajakkes!” schreeuwde de knecht „en zoo vlak achter mij!”

VERKLAARBAAR.

„Ik heb gehoord, dat Zwendeler zijne zaken aan kant doet en gaat rentenieren. Ik zou wel eens willen weten, hoe die aan het geld komt!”

„Nog al eenvoudig hè: hij is tweemaal failliet geweest, en eens is zijn boel afgebrand.”

LATEN WE HET MAAR HOPEN.

Hij was pas zeven jaar, maar hij mocht toch alleen naar school. Hij had een nieuw pakje aan toen hij ging, maar toen hij terugkwam, was er een heel groot gat in het zitvlak van zijn broek.

Toen zijn moeder het onheil zag, riep ze verschrinkt uit: „Maar Willy, je bent toch zeker niet zoo naar huis gelopen?”

„O, weet u maar niet bang, moeder, antwoordde Willy. „Niemand heeft het gezien, want ik heb den heelen weg achteruit gelopen.”

O, DIE MEISJES.

Irene: „O, Elly ik ben gewoon doodop, ik kan haast niet meer op mijn beenen staan. Dadelijk val ik nog om!”

VRIENDELIJK.

„Die nieuwe foto van Annie is heel mooi, vindt je niet?”
„Ja, ik heb haar tenminste moeten vragen, wie het was.”

'n tractatie voor jong en oud!

VOOR DE RECHTBANK.

Rechter: „Erkent gij, dien molensteen gestolen te hebben?”
Beklaagde: „Helaas, ja.”
Rechter: „Hoe zijt gij daartoe gekomen?”
Beklaagde: „Het was een oogenblik van zwakte.”
Rechter: „Wat? Een oogenblik van zwakte? Dan neemt gij in oogenblikken van kracht zeker een locomotief?”

GOEDE ZAKEN.

1e Schilder (in het atelier van een collega): „Heb je nog wat verkocht in den laatsten tijd?”
2e Schilder: „Jawel, verleden week nog.”
1e Schilder: „Zoo? Wat dan?”
2e Schilder: „Mijn horloge.”

HET MOOISTE KUNSTJE.

„Kan je hond kunstjes?” vroeg een bezoeker den zoon des huizes.
„Een heelen boel!” antwoordde de knaap.
„Daar zou ik wel eenige van willen zien. Kan je hem laten dood liggen?”
„Heel gemakkelijk. Liggen, Bello, liggen! Dood! Ziet u wel, daar ligt hij al.”
„Mooi, heel mooi,” zei de bezoeker.
„Laat hem nu zoo maar liggen tot dat ik heen ga.”

Is Uw glas of bril gebroken?
Onmiddellijke uitvoering van Reparatien en Recepten.

F. M. E. BOLLEMEYER
Opticiens.

Javstraat 117 - Amsterdam.

MIJNHARDT'S
Hoofdpijntabletten
werken terstond
Buisje 60ct. Bij Apoth. en Drogisten

TWIJFEL.

Een oude juffrouw las onder de wetenswaardigheden in haar „Zondagblad,” dat het binnenste der aarde bestaat uit een vuurmassa.
„Daar geloof ik niets van,” zei ze, — „want hoe kan het dan, dat ik altijd koude voeten heb.”

DE PAARDENLIEFHEBBER.

„Ik ben eenvoudig dol op paarden.”
„Dat heb ik al gedacht.”
„Hoezoo?”
„Ik heb je zien rijden met je armen om den hals van een paard geslagen.”

COMPLIMENT.

Heer: „Hoe vindt u mij op het bal-masqué in mijn boerencostuum?”
Dame: „Perfect. Ik heb nooit natuurlijker boerenlumel gezien.”

DE EDELMOEDIGE.

Het was haar verjaardag, en hij was naar kantoor vertrokken na haar den „gewonen” morgenkus gegeven te hebben. Den geheelen dag was ze terneergeslagen bij de gedachte, dat zijn eerst zoo vurige liefde, een weinig getemperd was.

's Avonds keerde hij echter in vroolijke stemming terug en na haar hartelijk gelukgewenscht te hebben, stopte hij haar een klein pakje in de hand. Hij was nog steeds de zelfde edelmoedige Romeo, die haar liefhad als zijn eigen leven.

„En ik dacht nog wel, dat je het vergeten was, George!” snikte ze van vreugde en begon, brandend van opwinding, het pakje los te maken. Verstomd staarde ze dan naar den inhoud en stamelde: „Pijpen-schoonmakers!”
„Ja, lieveling,” zei hij, „ik wist wel, dat je het heerlijk zoudt vinden. Je hield er nooit zoo erg van, dat ik het met je stopnaalden deed.”

DE POT EN DE KETEL.

„Wat zoo'n hengelaar toch een geduld heeft!” 't is bespottelijk! Op 't horloge af sta ik nu al drie lange uren naar je te kijken, en nog altijd heb je niets gevangen!”

GEMAKKELIJK.

Percy was lui — daar was geen twijfel mogelijk — en juffrouw Kraster, de onderwijzeres, had heel wat met hem te stellen.
„Weet je wel?” vroeg ze hem ernstig, „wie de luiste persoon van deze kamer is?”

Percy wist het zeer goed, maar wilde het niet zeggen.
„Neen, juffrouw!” zei hij.
„Dat moet jij toch weten!” vervolgde juffrouw Kraster, „wie zit, als de anderen allemaal vlijtig werken, hen te begijnen of staart uit het venster?”

„U natuurlijk juffrouw!” zei Percy triomfantelijk.

NIETS
is er

dat zóó tot het hart der rookers spreekt
als een lekkere pijp!

De ondervinding leert, dat niets

GAAT BOVEN

een geurige tabak die nooit verveelt,
steeds even lekker is en daarbij
tot een lagen prijs verkrijgbaar.
Dit alles vindt Ge verenigd in

STER-TABAK

Stem uit de verte: „Niet schieten, idioot! Moet je z'n huid bederven?”

(Gaiety.)

HET EENIG MOGELIJK.

„Hoe noem je iemand die steelt?” vroeg meneer op school, maar Jantje wist het niet.

„Wel Jantje, als ik nou eens stilletjes m'n hand in je zak stak en ik haalde er een dubbeltje uit — wat zou ik dan wezen?”

Nu straalde Jantje's gezicht. „Een Gooche-laar, meneer!”

EEN WAARHEID.

Professor der mineralogie (bij het examen): „Waar worden de meeste diamanten gevonden?”

Candidaat: „In de bank van leening.”

GELUKKIG.

Zij had voor 't eerst zelf een cake gebakken en onderzoekend keek ze naar haar man, maar die liet er zich niet over uit.

„Het recept hiervan heb ik uit m'n kookboek gehaald” zei ze tenslotte.
„Dat is maar gelukkig ook,” vond hij. „Het had er nooit in mogen komen.”

Vraagt SPOOR'S MOSTERD

winterhanden
wintervoeten
schrale lippen
ruwe huid

Turol geneest

HIJ WIST HET NIET.

„Waar bent u getrouwd?” vroeg de ambtenaar.
De ondervraagde, die een beetje doof was, krabde zich eens achter 't oor.
„Ik ben een boon als ik het weet!”
„Wat? Weet u niet eens, waar u getrouwd bent?”
„O, vroeg u waar? Ik dacht dat u vroeg waarom!”

COMPLIMENT.

„Het is heel vriendelijk van u om me uw plaats te geven, meneer.”
„O juffrouw, dat betekent niets. Die lui die alleen maar opstaan voor een mooi meisje, die kan ik niet uitstaan.”

DE JEUGDIGE HUISVROU.

„En heb je een goeden slager?”
„O, uitstekend! Die man is toch zóó royaal — als ik één pond vleesch bestel, krijg ik bijna twee pond.”

EEN ADVOCATENSTREEK.

Een advocaat pleitte voor een man die een misdrijf begaan had, althans daarvan werd beticht.

De man heette Beverman.
De schijn was zeer tegen den beklagde en een verzwarende omstandigheid was het feit, dat de hoed van den gevangene in de onmiddellijke nabijheid was gevonden van de plaats, waar de aanranding geschied was.

Een der getuigen verklaarde deslist, dat de hoed, welken men hem toonde, dezelfde was, dien hij gevonden had en dat dit hoofddeksel behoorde aan den gevangene, Beverman genaamd.
„Verklaart ge op uw eed, dat dit dezelfde hoed is? Dat ge dit met zekerheid weet?” vroeg de advocaat.

„Ja,” was het antwoord.
„Hebt ge hem nauwkeurig onderzocht, voordat ge onder eede verklaart hebt, dat de hoed van beklagde was?”

„Ja.”
„Nu laat me dien hoed eens zien,” sprak pleiter waarop hij het hoofddeksel nam en van binnen met aandacht en heel secuur bekeek. Langzaam maar toch hoorbaar las hij den naam: „Be-ver-man” alsof hij dien naam binnen in den hoed las.

„Dus ge houdt vol, dat die naam in den hoed stond, toen ge hem gevonden hebt,” vroeg de rechtsgeleerde.

„Zeker, deslist houd ik dat vol,” was het antwoord.

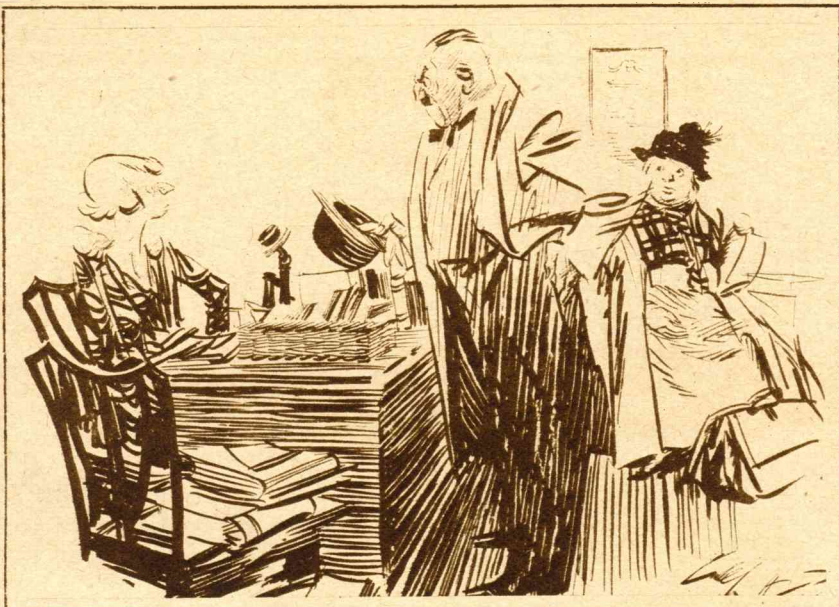
„Hebt ge dien naam duidelijk gelezen?”

„Natuurlijk.”
„Dus is het dezelfde hoed?”

„Ja.”

„Nu dan,” sprak de verdediger, die den hoed aan het Hof liet zien, „dan is deze zaak aan een eind, want er staat in 't geheel geen naam in den hoed.”

Onmiddellijk volgde vrijspreek van den man.

Opgewonden bezoeker: „Uw kantoor heeft mij de vorige week een keukenmeid gestuurd.”
Besteedsster: „Ja, dat herinner ik mij.”
Bezoeker: „Nu, u zult mij een groot plezier doen, als u eens bij mij komt dineeren.” (Passing Show.)

GEMAKKELIJK.

„Ik heb vier oorlogen overleefd,” verzekerde de bedelaar.
De goede dame was getroffen en gaf hem wat geld.
„En ben je wel eens gewond ook?”
„Welnee mevrouw — ik heb me netjes er buiten gehouden.”

KINDERVRAAG.

„De vrouw is de betere helft van den man, hè vader?”
„Ja, dat zeggen ze tenminste.”
„Maar als een man nou twee keer trouwt, vader, blijft er niks van 'm over?”

ALS 'T EENS VERGEEFSCH WAS.

„Ga je nou eens flink wasschen, Fritsje! Ik denk, dat tante Anna aanstonds komt.”
„O moeder, maar als ze nou eens niet kwam?”

Voor een bril om goed te lezen,
Moet je toch maar bij HELLE & Co. wezen.

Slechts één kwaliteit! Het beste!

Glas in bril, rond of ovaal	0.50
sterk gebogen	1.—
Gouddouble brillen met glasheldere randen	5.—
en vlakke glazen	6.—
Idem met bolle glazen	2.50
Gouddouble pince-nez met vlakke glazen	4.50
Idem met bolle glazen	5.50
Gouddouble brillen met of zonder metaalrand met vlakke glazen	6.50
Idem met bolle glazen	2.40
Gouddouble So-Easy compleet	

10 JAAR GARANTIE

HELLE & Co. - AMSTERDAM

OPTICIENS T.O.G.

Kinkerstraat 139

WEDERKEERIGE VOLDOENING.

Moeder had een nieuwe gouvernante voor Tommy aangenomen. Ze was de vierde sinds Maart. Tommy kon echter maar niet met deze dames opschieten en te oordeelen naar zijn geschreeuw en gebel in de studeerkamer was het ook twijfelachtig of de gouvernantes verzoet op hem waren.

„Wel Tommy?” vroeg moeder eenige dagen nadat nummer vier in dienst getreden was, „en hoe vind je de nieuwe gouvernante?”

„O, ze is zóó lief!” zei Tommy.

„Mooi,” zei moeder verlicht, „ik ben blij, dat mijn kleine jongen eindelijk een onderwijzeres heeft gevonden, waar hij van houdt!”

„Ja!” merkte Tommy op, „ze zegt, dat ze er niets om geeft, of ik wil leeren of niet, als vader haar salaris maar betaalt.”

DE TAAL LEEREN.

Een kleine jongen stond met buitengewone aandacht naar den onderwijzer te kijken, die in zijn tuin een bank aan het timmeren was. „Zoo, Bob,” sprak hij vriendelijk. „Kijk je hoe netjes ik de bank maak?”

„Nee,” antwoordde de jongen. „Ik wil alleen eens hooren, wat de meester zegt, als hij zich met den hamer op zijn vingers slaat.”

VRIENDELIJK.

„Dit eeuwige regenweer maakt me zóó vervelend!”

„O, komt dat door 't weer?”

Miss Blanche
VIRGINIA
CIGARETTES

ZOU ER BRUILOFT GEHOUDEN WORDEN?

Klara: „Mag ik op je bruiloft komen?”
Agatha: „Dat kan ik je niet beloven. Mijn ouders zijn om mijn keus zóó woedend, dat ik niet eens weet of ik zelf op mijn bruiloft mag komen.”

ROOKT
Spatram

Uitslag Prijsvraag No. 31

De fout in de teekening is, dat de stukken van de sport van de ladder, waar de man doorheen trapt, naar boven wijzen inplaats van naar beneden. Bovendien is er in de ladder een sport weggelaten.

De prijzen die onder de goede oplossers verloot werden, vielen ten deel aan:

Een gebaksschaal
J. Th. Bitter, 2e Nassaustraat 33, Amsterdam.

Een fleschje eau de cologne
H. Westma, Spaarndammerdijk 272 Sloterdijk, Gemeente Amsterdam.

Een bus Amstelcacao
C. Leeseman, Thesensstraat 5 huis, Amsterdam.

Een aschbakje
L. P. Kuipers, Noormannenstraat 13, Haarlem.

MEUBELEN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

St. Nicolaas is in aantocht!

N. V. Hees & Co. Delft
FABRIEK VAN MUZIEKINSTRUMENTEN

LIEFHEBBERS van de

Echte Geldersche Rookworst

Let vooral op het loodje met den vollen naam:

STEGEMAN & Co. - Deventer

Mijn Liefste Geschenk

is een sierlijke flacon gevuld met heerlijke Eau de Cologne Boldoot. Een geschenk dat door iedereen om 't eerst wordt gewaardeerd om de kostelijke frisheid en durende geur.

Eau de Cologne Boldoot

is in verschillende flacons en in alle prijzen bij iedereen goeden winkelier voorradig.

Vernast Uw vrienden met een flacon

Eau de Cologne
Boldoot
ANNO 1715

"To have and to hold" — Beauty!

„Mooi zijn en mooi blijven”

is de begeerte van iedere vrouw. Duizenden en nog eens duizenden vrouwen, waarvan vele beroemd zijn door haar charme, zien haar droomen werkelijkheid worden door een goede verzorging van haar huid, zoowel hals en gelaat, als handen en armen, door beide *Pond's Creams*.

Voor men zich ter ruste begeeft masseert men zachtjes met *Pond's Cold Cream*, welke de poriën zuivert en de huid soepel maakt, waardoor het ontstaan van rimpels voorkomen wordt.

Pond's Vanishing Cream is de ideale ontvette cream, welke men bij iedere gelegenheid gebruikt om de gelaatsteint te verfrisschen en te beschermen tegen de inwerking van ons grillig klimaat. Zij geeft U die bekoorlijk matte teint, welke door iedereen zoo zeer bewonderd wordt.

VERZORGT UW TEINT

Voor Baby's: *Pond's Vanishing Cream* is zuiver samengesteld en werkt heilzaam op de leerste huid, zoodat bij de verzorging der baby's deze Cream meer en meer de poeder vervangt.

POND'S EXTRACT CO., PRINSENGRACHT 983, A'DAM.

Gratis
Monster.

Tegen
inzending van
20 ct. porti
ontvangt U
2 tuben
Cold- &
Vanishing
Cream

Pond's
Creams

zijn verkrijg-
baar in alle
goede zaken
in potten van
f1.— en f2.—
en in tuben
van
50 en 80 ct.

Vanishing & Cold
Pond's Creams